

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

C.M. NASCOSTA

THE MINOAN BRIDE

A CAMBRIC CREEK BITE ~ SIZED READ

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Minoslu Gelin

C.M. Nascosta

Meduas Editoriale

Copyright © 2022 by C.M. Nascosta

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için [yayıncı/yazar iletişim bilgilerini ekleyin] ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

İçindekiler

Yazarın Notu

1. Bölüm 1

2. Bölüm 2

3. Bölüm 3

4. Bölüm 4

5. Bölüm 5

6. Bölüm 6

7. Bölüm 7

8. Bölüm 8

9. Bölüm 9

10. Bölüm 10

11. Bölüm 11

Ayrıca Tarafından

Yazar Hakkında

Yazarın Notu

Lütfen bu Cambric Creek Bite-Sized Read'in tadını çıkarın! Bu koleksiyon, daha önce antolojilerde veya Patreon'da yayınlanmış novella uzunluğundaki çalışmaları ve bazı yeni parçaları içerecektir. Kısadılar, kapsayıcıdılar ve ağız dolusu olarak tadına varılması amaçlanmıştır - tam bir yemek değil.

Bon Appétit!

Minoan Gelini İçerik Tavsiyeleri:

Dubcon, hapis, antik çağda kölelikten bahsedilmesi, fiziksel istismardan bahsedilmesi, hamilelik, çocuk kaybı (düşük veya ölüm değil!) Lütfen

not: hikaye sayfa içinde şiddet, vahşet veya istismar içermemektedir

"C Turumuzdan sonra bahçedeki labirentten geçebilir ?"

Küçük seslerden oluşan bir koro, tüm sınıf arkadaşlarının düşündüğü soruyu soracak kadar cesur olduğu için kendisinden inanılmaz derecede memnun görünen küçük bir satir olan konuşmacıyla aynı fikirdeydi. Madoc sırttı ve Gwen ne olacağını bildiği için kendi ağzının da bu manzara karşısında açıldığını hissetti.

"Evet, yapabilirsiniz ama buradaki çit labirenti Girit labirentinden farklı. *Bizim labirentimiz* tek küreli, bugün konuştuğumuz Girit labirenti ise *çok küreliydi*. Aradaki farkın ne olduğunu bana söyleyebilecek olan var mı?"

Madoc ziyarete gelen öğrenci grubunu dışarı çıkarırken birkaç küçük el havaya kalktığında tekrar gülümsedi, öğretmenleri ve refakatçi ebeveynleri arkada çobanlık yapıyor, kimsenin oyalanmamasını ya da yoldan sapmamasını sağlıyordu. *Harika bir baba olacak*. Bu düşünce nefesini tutmasına ve midesinin bulanmasına neden oldu, son konuşmaları hala zihninde taze ve doluydu.

Yazın evlendikten sonra bileğine takacağı örgülü halkayı çoktan seçmişlerdi - beyaz altın ve narin, ışığı yakalayan ve kuyumcunun duvarında gökkuşağı renklerinde bir sıçrama yaratan elmas parçacıklarıyla işlenmiş, ilk denediği gün burnundan geçecek olan daha ağır versiyonun bir ikizi. Dükkânda taşınan düğün takılarının çeşitliliği başını döndürmüştü, bu da yakında evim diyeceği topluluğun çeşitliliğinin bir işaretiydi.

Ork kelepçeleri ve Minotaurean çemberleri, el ve ayak parmaklarına takılan her tür yüzüğün, kolyelerin, torkların ve saç tokalarının, goblinlerin, harpilerin ve trollerin yanında duruyordu; hepsinin kendi kültürleri, yakında onların arasında yaşayacağını hatırlatan sınırlı bir seçkide temsil ediliyordu. İkisi de çocuk istiyordu ve birkaç gün önce şafak öncesi saatlerde - yakında taşınacağı evde, yatakta onun önüne bastırarak - baş döndürücü bir konuşma sırasında beklememeye karar verdiler.

"Bekleyişimizi tamamladık," diye hatırlattı ona, kabul ederken saçlarına doğru ofladı. Yüksek lisans ve doktora, doktora sonrası araştırma ve kazı alanları, sonsuz zaman uzakta, sonsuz zaman ayrı. "Mezuniyet gününde büyükbabalarla aynı yaşta olmak istemiyorum. Dizlerimizin bağı çözülmeden önce gerçekten yaşamaya başlama zamanı."

"Yaşayanlarla birlikte," diye kabul etti, adam onu yuvarlarken ciyakladı. "Mumyalar bekleyebilir."

"Yine de ölmüş olacaklar," diye güvence verdi ona, kör dişleri boğazını ısıtırken, içine doğru iterken çıkardığı nefesi dudakları yuttu.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

İş arkadaşının sesi, mavi-yeşil tenli ve parlak siyah gözlü amfibi bir kadın, Madoc'a son derece misafirperver davranmıştı.

o sabah onu müze çalışanlarıyla tanıştırmış ve hayallerini yıkmıştı. *Sleeve, adı bu.*

"Bir kazıdaydı," diye hayıflanarak güldü Gwen, mezuniyetinden sonraki o güneşin kavurduğu yazı düşünerek. "Bir köy yerleşimi, Fort Meridian selkies. Ben yeni mezun olmuştum, o ise yüksek lisans yapıyordu. Gönüllü öğrenciler alfabetik olarak eşleştirilmişti ve aynıydı."

Minotor adlandırma gelenekleri hakkında daha fazla açıklama yapmakla uğraşmadı; annesinin hiçbir zaman tireli bir isim kullanmadığını ve Madoc'un klanının bir yüzyıldan daha uzun bir süre önce birkaç çekişmeli gruba ayrıldığını, her birinin yeni klan adını değiştirdiğini ve Bowman herhangi birinin kullandığı tek isim olana kadar üç ismin de belirsizleştiğini söyledi. Evlendikten sonra kendi klan isimlerini yaratacaklarına dair şaka yapmışlardı ve Madoc, çocukları olduğunda bunun bir şaka olarak kalıp kalmayacağını merak ediyordu.

"Ha! Bu kaderdi, değil mi?" diye genişçe gülümsedi amfibik kadın. "Sonrasında da görüşmeye devam ettiniz ve her şey oradan mı gelişti?"

"Kesinlikle kaderdi," diye kabul etti, kazı alanında yan yana kışlarını terleterek geçirdikleri birkaç günün ardından geceleri derme çatma kamaralarındaki ancak yeterince büyük bir yatakta birlikte ter dökmeye başladıklarından bahsetmedi.

Kendisi de Minotaureali olmasına rağmen, ağırlıklı olarak insanlardan oluşan bir banliyöde insan olan annesi tarafından büyütülmüştü ve Madoc birlikte olduğu kendi türünden ilk erkekti. O zamana kadar birkaç cinsel partneri olmuştu ama Madoc'un kalın aletinin ağız sulandıran görüntüsü ve içine ilk kez girmesi gözlerinin arkasında havai fişeklerin patlamasına neden olmuştu, vücudu Madoc'un enini ve boyunu kolaylıkla kaldırabilecek şekilde tasarlanmıştı.

Onunla birlikte küçük yatakta hareket etmek -kazı alanının tozu toprağı hâlâ havada asılı duruyordu, yakın sınırlar, kalıntılar ve etraflarını saran tarih-büyülü hissettirmişti. Büyülü ve kaderseldi ve onun etrafında doruğa ulaşarak haykırdığında, Gwen iki bin yıl boyunca yaşayan, seven ve ölen aşıkların yankılarını duyabildiğinden emindi, tam orada, sonsuzluğun bir dokunuşunu.

"Ondan sonra aramızda hep birkaç adım mesafe vardı. Yüksek lisans için onun okuluna gittim. O doktorasını yapmak için ayrılmadan önce bir yıl birlikte olduk, sonra o doktora sonrası araştırma için ayrılmadan önce aynı şehirde bir burs yaptım ... ve son on yılın daha iyi bir kısmı boyunca bu şekilde yaşadık."

Aynı şekilde, her hafta birlikte telefonla market alışverişi yaptıklarından, aynı anda çamaşır yıkadıklarından, film izlediklerinden ve sesli kitap dinlediklerinden, aradaki mesafeyi biraz olsun azaltmak için yapabilecekleri her şeyden bahsetmeyi de ihmal etmişti ... ama iş arkadaşının bunu bilmesine gerek yoktu.

Dizüstü bilgisayarının ekranının önünde oturmuş, bacaklarını açmış ve elinde sertleşmiş siki, her hafta gördüğü bir manzaraydı, uzun mesafeli seks gerçeğiyle kıyaslandığında sönük kalıyordu, ama ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı. Boynuzlarının havayı hangi yöne doğru keseceğini ve cesaretini toplarken sikiinin nasıl sarsılacağını tam olarak biliyordu; salgısının kalın beyaz iplerinin göğsüne ve karnına nereden sıçrayacağını tam olarak biliyordu. Karın kaslarının nasıl gerilip kasılacağını, onun dikkatli gözleri önünde boşalırken ağır taşaklarının nasıl yükselip nabız gibi atacağını biliyordu. Gwen onun da aynı şeyi söyleyebileceğini biliyordu, ikisinin de saymayı umursamadığından daha uzun bir süre boyunca kendi doruk noktalarını haftalık olarak izlemişti ve iş arkadaşının bunu bilmesine *kesinlikle* gerek yoktu.

Bir yerde geçirdikleri tek tük zamanların -bazen kısa, mutlu aylara dönüşen bir araya getirilmiş haftalar- sorunsuz ve kolay olduğu gerçeğinden bahsetmedi; birbirlerine ayak uydurmak nefes almak kadar doğaldı, bu da kaçınılmaz ayrılığı sadece kalbi yavaşça parçalanıyormuş gibi hissettirdi, hiçbir şey kalmayınca kadar kanını kuruttu.

"Yine de sorun değil," diye devam etti, "çünkü her zaman nerede durduğumuzu biliyorduk. Ayrı olmak ideal bir durum değildi, ama herhangi kırgınlık ya da başka bir şey de yoktu çünkü tamamen aynı şeyi yapıyorduk. Hepsi aynı dereceler, aynı kazılar, aynı saha çalışmaları. En iyi arkadaşım la bronz çağı çanak çömlekleri üzerine ineklik yapabiliyorum. Kaç kişi bunu söyleyebilir ki? Ben onun birkaç adım gerisindeydim ama ikimiz de nereye varacağımızı biliyorduk."

"Ve burada olduğu için çok mutluyum!" diye bağırdı diğer kadın. "Ona sahip olduğumuz için çok heyecanlıyız; tahmin bile edemezsiniz. Bir araya getirdiği bu koleksiyon ... olağanüstü bir şey. Buradaki minotor topluluğu böyle bir temsile sahip olduğu için çok gururlu. Ve bu kadar yakın bir pozisyon bulabilmeniz ne kadar şaşırtıcı! Çocuklarım Bridgeton'daki tarih müzesine bayılıyor. Burada havalı dinazorlar olacak kadar büyük değiliz. Serginiz açıldığında bize haber vermeniz gerekecek ve kimsenin size söylediklerine kulak asmayın; yolu fark etmeyeceksiniz bile! Şehre doğru dümdüz bir yol. Yakında taşınacağınızı mı söyledi?"

Gwen başını salladı ve içinde bir kelebek kanadı çırpıntısı hissetti. "Gelecek hafta. Sadece anahtarı teslim etmek ve geride hiçbir şey kalmadığından emin olmak için bir günlüğüne geri döneceğim ama nakliyeciler her şeyi çoktan paketlemiş ve yüklemiş olacaklar."

Kiralık bir evdi, Cambric Creek'teki küçük, özel müzesi 'deki işi aldığı anda mevcut olan tek şeydi,

Aynı anda hem düşünmesi bile dehşet verici hem de sonsuza dek yaşayacakları evi birlikte seçebilecekleri için rahatlatıcı.

Taşındıktan sonra Cambric Creek'i ziyaret ettiği ilk hafta sonunda ona "Her şeye göz kulak olacağız," diye güvence vermişti. "Evler piyasaya çıktığında bize haber verecek bir temsilci buldum bile, böylece müsait olur olmaz onları görebiliriz. Kiralık evler arasında bu oldukça iyi. Bakın, bir bahçemiz var! Gerçek çim! Buna inanabiliyor musun?!"

"Çocuklar için mükemmel," diye mırıldandı, ayak parmaklarını uzatarak onun kucağına oturduğu kaldırım taşlı terasın kenarındaki çimenleri okşadı. "Ve buradaki okulların iyi olduğunu söylemiştin?"

"Buradaki okullar harika," diye devam etti amfibi kadın, sanki Gwen'in kafasında tekrarladığı konuşmayı duyabiliyormuş gibi. "Devlet sistemi ama özel eğitimin avantajlarından yararlanıyormuş gibi hissedeceksiniz. Sınıfların hepsinde yardımcılar, uzmanlar ve tonlarca bire bir ilgi var. En küçüğüm Finny şu anda ilkokula gidiyor ve Cumartesi sabahları ona tüm hafta sonu benimle kalacağını söylediğimde ağlıyor."

Gwen onun kıkırdamasına katılarak mavi-yeşil tenli ve perdeli parmakları olan küçük bir çocuk hayal etmeye çalıştı.

"Elbette emlak vergilerimiz tavan yapmış durumda ama buna değer. Tabii eğer çocuk yapmayı düşünüyorsanız," diye ekledi aceleyle. "Israrcı bir büyük teyze gibi görünmek istemem."

"Öyleyiz. Ve inanın bana, okullar büyük bir cazibe merkeziydi. Ben tamamen insanlardan oluşan bir kasabada büyüdüm, bu nedenle çocuklarımızın çeşitlilik içeren bir yerde büyümesi düşüncesi bizim için önemli."

Sleeve'nın koyu renk gözleri, Gwen'in bir elin kayması gibi hissettiği hızlı bir yukarı-aşağı hareketle onu içine almak için yana kaydı. Deneyimlerinden biliyordu ki

Amfibik kadın Gwen'in insan görünümlü formuna bakıyor ve onu tam olarak neyin minotor yaptığıını anlamaya çalışıyordu.

"Yani ... bir kız sana benzeyecek ve bir erkek ..."

Madoc köşeyi dönüp odaya girerken Gwen, "Bir oğlan çocuğu da bu yakışıklıya benzerdi," diye sözlerini tamamladı. "Ama umarım daha iyi giyiniyordur."

"Peki üzerimdekini nesi var?"

Geniş, benekli burnu sözleriyle kırıştı ve birkaç ay sonra beyaz altınla kaplanmış halinin nasıl görüneceğini hayal ederek gülümsedi. Şimdiye kadar tanıştığı en yakışıklı minotordu ve çoğu akademisyenin aksine insanlarla arası iyiydi. Çalışma arkadaşının sözlerinin doğru olduğundan hiç şüphesi yoktu - insanlar Madoc'u gittiği her yerde seviyorlardı.

"Bu kazağı mezun olduğundan beri giyiyor, Sleevea."

Amfibi kadın Madoc'un kaşlarını çatması karşısında kahkahalarını perdeli ellerinin arasına sakladı, ince omuzları titriyordu.

"Hadi, çıkın buradan," diye hırıldayarak elini kule gibi yükselen minotora doğru salladı. "Bu günün son grubuydu. Hediyeelik eşya dükkanını kapatıyorum. Gidin bir yerlerde genç ve aşık olun, Doktor Bowman."

"Oh, sergide özel bir tura çıkacağım! Aslında bizim için romantizm sayılan şey bu," diye seslendi Gwen Sleevea'nın geri çekilişine, diğer kadının yenilenen kahkahası mermer koridorda yankılanarak onları yalnız bıraktı. "İyi birine benziyor. Burada herkes seni seviyor."

"O çok hoş biri ve ben de son derece sevilesi biriyim, yani bu doğru." Kadın göğsüne doğru hamle yapınca sıırttı, kolunu kolayca yakaladı ve onu kendine doğru çekti. "Bir hafta daha, Dr. Bowman."

Sesi alçaktı, neredeyse bir fısıltıydı ve randevunun yakınlığı, ayrılığın olarak sona ermesi nedeniyle gözleri yaşardı. Daha önce

İş arkadaşına yalan söylemişti - ayrılıkları aralarında hiçbir zaman kırgınlık ya da kötü olmamıştı ama Gwen sanki bir gün uyandığında kendini gizemli bir şekilde otuzunun diğer tarafında bulmuş gibi hissediyordu ve son bir yıl, ondan önceki on yıldan daha zor geçmişti.

"Bir hafta daha," diye kabul etti ve adam saçlarını karıştırdığında gülümsedi. "Dr. Bowman."

"Batı girişini kilitleyip sergiyi kapatayım, sonra başlayalım. Şuradan gireceksiniz," diye arkalarındaki kapıyı işaret etti, "ilk vitrinden ve sonra saat yönünde duvarların içine doğru ilerleyin. Ama beni bekleyin!"

Onun geri çekilişini izledi, kalbi korku, heyecan ve bir zamanlar hissedebileceğini düşündüğünden daha fazla sevgiyle titriyordu. *Bir hafta daha.* Dairesinden ve yıllardır evi olan şehirden ayrılmadan önce bir hafta daha; bir sınıftan, saha ofisinden ya da kazı alanından uzakta, son on yıldır normal olan her şeyden uzakta, banliyödeki hayatına alışana kadar bir hafta daha. Birlikte olacaklardı ama hâlâ bilinmeyene doğru yelken açıyordu; akademi dışındaki hayata, onunla yan yana, kilometreler, şehirler ve zaman dilimleriyle ayrılmadan yaşamaya nasıl uyum sağlayacağından emin değildi.

Gwen tüm dünyanın mümkün olduğunu düşündü ama bu kalbinin titreyişini değiştirmede. Bir hafta daha ve her şey değişecekti.

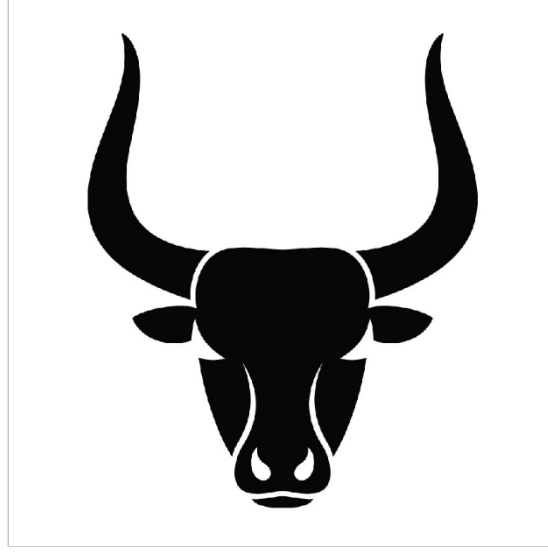
T Bireme Salamis'ten ayrıldığı gün deniz vahşi ve öfkeliydi. Atina'dan batıya yelken açtığımızdan beri bu böyleydi, prenses gemiye binmeden önce son bir kez ziyafet ve içki için durduk ve güneye yelken açtık.

Periboea kendini hepimizden daha iyi sanıyor, bunu söyleyebilirim, ama bugün korkuyor. Az önce elimi tuttu ve sanki Poseidon varışımızı haber vermek için peşimizden geliyormuş gibi, olacakların bir alameti gibi küreklere çarpan siyah dalgalara bakarken ağladı. Knossos'taki saraya yaklaştık, çok yaklaştık, diyor muhafızlar bize. Nihai hedefimize varmamıza, Kral'ın huzuruna sunulmak üzere zincirler içinde bireme'den ayrılmamıza sadece birkaç gece daha var. Periboea elimi tuttu ve ağladı, Melos'tan gelen haraç da adasını geride bıraktığımızdan beri hıçkıra hıçkıra ağlamayı kesmedi ama bugün gözlerim kuru.

Korkmuyormuşum gibi davranmayacağım. Ben **çok** korkuyorum. Gemideki adamlar bize hikâyeler anlattılar; bizi uyarmak için mi yoksa korkutmak için mi, bilmiyorum. Her ikisini de başardılar ve bunun için daha da acımasızlar.

Canavarın önce erkekleri yiyip bitireceğini ve bizi korumasız bırakacağını söylüyorlar. Etimizi parçalayıp bizi canlı canlı yemek için keskin dişleri hemen öldürmediği kişilere tecavüz etmek için de bir erkek bedeni olduğunu iddia ediyorlar. Adamlardan birine böyle şeyleri nereden bildiklerini sordum, çünkü şimdiye kadar kurtulan olmamıştı, ama sadece güldüler ve yakında öğreneceğimi söylediler. Gemide yüksek sesle konuşan ve bizi kurtaracağını ve canavarı öldüreceğini iddia eden küstah bir genç adam var ve adamlar ona da gülüyor. Yakında Knossos'a varacağız ve öğreneceğiz, deniz tanrısı da hikâyeleri olan adamlar kadar acımasız, ama bugün gözlerim hâlâ kuru.

Prenses korkuyor, ben de korkuyorum ama kehanet ateşine baktım ve gerçekleşecek olan gerçeği gördüm. Ben Korinthoslu Melita'yım ve adım Minos'un labirentinde kaybolmayacak. Yakında Knossos'a ve sarayın altındaki labirente varacağız ve ben ölüme yelken açıyorum, ama bugün gözlerim kuru.

T İlk vitrinde tek bir kelepçe seti vardı.

Gwen camın önünde durakladı, içindeki bronz bağlar bir çocuktan başka bir şeyi bağlayamayacak kadar küçük görünüyordu. Vitrinlerin arkasındaki duvarlar tavandan tabana Ege Denizi'nin ve tüm adalarının stilize bir haritasıyla kaplanmıştı; mavi suyun üzerinde kırmızı çizgiler vardı ve kurbanların Girit'teki son varış yerlerine doğru yelken açtıkları yolu işaret ediyordu. Genç erkek ve kadınlar için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalıştı - kurayla çekilmişlerdi, kaderleri basit bir kura şanslıydı.

Koruma ekibi, bilek manşetlerinin etrafında, tarih boyunca sikkelerde, yüzüklerde ve vazolarda tekrar tekrar karşımıza çıkan klasik labirent tasarımını ortaya çıkararak örnek bir iş çıkarmıştı. *Unicursal*, diye sıırıttı, eserlerdeki yanlış temsillerin Madoc'un en çok sinir olduğu şeylerden biri olduğunu biliyordu. Kasanın etrafından dolanıp bağları her yönden incelerken bu kelepçelerin bir zamanlar küçük boylu bir mahkûmu tuttuğunu hayal etmeye çalıştı. Bir mahkûm değil, diye zihninde düzelitti, serginin temasını kendine hatırlatarak.

Bir övgü. Bir gelin.

"Çok korkmuş olmalılar," dedi aniden, adamın mermer zemin üzerindeki adımlarını dinleyerek ona doğru döndü, geniş toynaklarının tıkırtısı giydiği silikon tozluklar tarafından susturulmuştu.

Yedi genç erkek ve yedi genç kadın Girit'e, labirente armağan edilmişti. Gwen gözlerini kapadı ve zihninin, evlerinden uzakta, denizin ötesine, bilinmeyene doğru yolculuk eden gençlerin resmini çizmesine izin verdi. *Bilinmeyen ve bir minotor*, diye düşündü, içinde bulunduğu durumun bu kelepçeleri takan kişiye ne kadar benzediğini görünce nefesi kesildi.

"Eminim öyledir," diye onayladı Madoc, kocaman elleri hafifçe omuzlarına düşerken. Tepedeki ışık Madoc'un gölgesini Madoc'un önünde yere düşürüyordu; boynuzları etkileyici bir silüet oluşturuyor, Madoc'u ve kelepçeleri tutan çantayı tamamen içine alıyordu ve Gwen labirent minotorunun silüetinin önünde duran bu küçük kurban kadar etkileyici olup olmadığını merak etti. "Ama onlara ne olduğunu biliyorsun. Uzun süre korkmadılar."

"Pffftt, . Evinden ilk kez ayrılan korunaklı bir genç kadın olmanın nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok." Kolları onu sardı ve kadın onun sıcaklığına doğru eğildi. "Üniversiteyi sevmiştim! Oda arkadaşlarımı, avlumuzu ve tüm arkadaşlarımı seviyordum. Derslerimi sevdim. Bağımsız olmayı ve ailemin beni uzak tuttuğu her şeyi denemeyi seviyordum. Yine de her hafta duşa girip ağlıyordum çünkü annemi, odamı ve tanıdık olan her şeyi özliyordum. Sizi temin ederim ki dehşete kapılmışlardı ve bu bir şalter gibi kapanmıyordu."

Gwen başını geriye atarak meydan okurcasına ona baktı. İlk kazmada sinirden neredeyse hasta olduğunu ona hatırlatma zahmetine girmede.

Ayrıca, onu rahat hissettirmek ve hissettiği sıra hasretini azaltmak için elinden yapmasaydı, muhtemelen onunla hiç yatağa girmeyecekti. Bilinmeyene karşı duyduğu o ilk dehşet hiçbir zaman geçmemiş, onu yetişkinliğe takip etmişti - her yeni şehir, yeni iş, her yeni departman, okul ve saha ofisi her zaman onu yutmak için her şeyin bekleyebileceği kara bir mağaraya giriyormuş gibi hissettiriyordu. *Hâlâ* her yeni başlangıçta duşta ağılıyordu ve Cambric Creek'e taşındıktan bir hafta sonra yine ağlayacağını biliyordu.

"*Peki*," diye homurdandı, "muhtemelen çok korkmuşlardır. Bunlar soylular, yani-"

"Rahibeler, tapınak görevlileri. Tapınakların anahtar taşıyıcıları. *Korunaklılar*." "Kesinlikle," diye gülümseyerek başını salladı. "Çoğu şehirlerden hiç ayrılmamıştı.

doğdukları yer, kadınlar değil. Minos gücünün bir göstergesi olarak krala sunulmak üzere kelepçelenmişlerdi, ancak muhtemelen deniz geçişinde bağlanmadılar ve labirente zincirlenmiş olarak inmediler. Bunlar ve benzerleri, haraçların indirildiği platformun tabanında bulundu, bu da onların-

"

"Platformdan ayrıldıklarında atıldılar."

Gwen kelepçelerden uzaklaştı, midesini altüst etmelerinden hoşlanmıyordu ve bunun yerine bir elini odanın etrafını saran duvara doğru kaldırdı.

"Tüm bu farklı renkler neyi ifade ediyor? Okulda sadece Atina kurbanlarından bahsedildiğini biliyorsun."

Madoc yine ofladı. "Elbette öğrettiler, tıpkı sana tüm haraçların yenildiğini öğrettikleri gibi. İnsan okulları o kadar revizyonist ki, okumayı öğrenmiş olman bile mucize."

Gwen öfkeyle güldü ama onun sözlerindeki hatayı görmekte zorlandı. Tüm hayatı boyunca insan okullarına gitmişti ve mesleğine ve antik çağlardaki anaerkil işlevler hakkındaki zengin bilgisine rağmen, kendi halkının tarihsel kökeni hiçbir zaman yakından incelediği bir alan olmamıştı, ne kadar insanlarla çevrili olsa da.

Eski kültürleri ve uygarlıkları incelemenin en büyüleyici yanlarından birinin, insanların aslında hiç değişmediğinin kanıtını bulmak olduğunu düşünmüştü hep. Yol öfkesi ve dürüst olmayan tüccarlara karşı uyarılar, mülkiyet anlaşmazlıkları . . hep aynıydı. Türleri ne olursa olsun, nereden gelmiş ve ne zaman yaşamış olurlarsa olsunlar, her zaman yaşamının, sevmenin ve ölmenin, ilerlemek için savaşan ve elde ettiklerini korumak için daha da çok savaşan insanların, komşuların komşulara yardım etmesinin ve ebeveynlerin çocuklarını sevmesinin kanıtları olurdu.

"Sleeve buradaki okulların gerçekten harika olduğunu söyledi," diye ekledi, sözlerine verdiği tepkiyi görmek için omzunun üzerinden bakarak. "Sanırım endişelenecek bir şey daha azaldı." Adam onun bu sözlerine bilmiş bir gülümsemeyle karşılık verdi ve onu belinden yakalayıp kalçasına doğru çekti.

"Biliyorsun," diye mırıldandı, "kimsenin zaman çizelgesine bağlı değiliz. Yerleşebilir, yeni evli olmanın tadını çıkarabiliriz ... bu konuda bizden başka kimsenin söz hakkı yok. Ve evet, Atina Girit'le yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak haraçların aslan payını gönderdi, ama ... şey, haber yayıldığında, diğer krallar kendi savaşçılarını istediler. Melos, Mycenae, Korinthos, Thebes. . . hepsi kendi haraçlarını gönderdi. Şimdi sözümü kesip cümlelerimi bitirmeye devam edecek misin?"

"Öyle olduğumu biliyorsun," diye güldü. "Bizi bu kadar iyi bir takım yapan da bu."

Duyulur duyulmaz mı? Sözlerinin anlamını tam olarak kavrayamamıştı ama birlikte geçirdikleri yılların ona öğrettiği bir şey varsa o da büyük minotorun şov yapmayı sevdiğiydi. İyi ve hazır olduğunda, en dramatik şekilde amacına ulaşacağını biliyordu. Müze koleksiyonu, izleyicilerde duygusal bir tepki uyandıracak şekilde düzenlenmiş ve sergilenmiş olmalıydı; bunu kendi çalışmalarından da biliyordu. Nişanlısını bu kadar iyi tanıyan Gwen'in, onun tur sırasında bir noktada gözyaşlarına boğulacağından hiç şüphesi yoktu.

"Yani Minos'a zincirlenerek sunulduklar çünkü o gerçek bir pislikti, anladım. Sırada ne var?"

Yolu takip ederek Minos ve Miken krallıklarına ait miğferler, birkaç tablet, sikkeler ve diğer bronz çağı efemeralarının sergilendiği uzun bir vitrinin önüne geldi. Madoc elini vitrinin üzerinde gezdirerek dikkatini önce tabletlere çekti.

"Minos kalıntıları Ege'nin her yerinde bulundu. Linear A'dan biliyoruz ki bu tabletler, isimlerin de eklendiği, yapılan satın alımların bir muhasebesidir. Minos'a sunulduktan sonra erkekler satıldı. Savaşçılar, kürekçiler -"

"Köleler," diye bitirdi Gwen onun yerine. "Hepsi mi? Erkekler labirente hiç gönderilmedi mi?"

"Labirentin hiç adama ihtiyacı yoktu. Sarayın zaten kendi köleleri ve hizmetkârları vardı. Kadınlar gelin olarak verildi ve erkekler satıldı."

"Mhm . . . Kral Minos bir pislikti ve işte kanıtı, ikinci bölüm." Adamın miğferlerin tasarımları ve sikkelerin küçük detayları üzerine heyecanla konuşmasını dinledi ama akli yaklaşan kendi *sunumuna* gitti.

Elbette Gwen onun ailesiyle defalarca tanışmıştı ama nişanlandıklarını duyurduklarından beri kendi klanlarıyla bir araya gelmemişlerdi ve Gwen kendi ailesinin bu habere verdiği tepkiden, onu kız arkadaşı olarak tanıtmayı burnuna yüzük takmayı planladığı kadın olarak tanıtmayı arasında dünya kadar fark olduğunu biliyordu. *Bunu tahmin etmeleri gerekirdi, değil mi?* Büyükannesinin kalçalarının genişliğini ölçmek için bir mezura çıkaracağından ve evliliklerini onaylamadan önce boğa gibi oğulları taşıyabilme yeteneğini belirleyeceğinden hiç şüphesi yoktu.

"Bu sabah yemek şirketinden bir e-posta aldım," dedi aniden, aklı onunkiyle aynı yönde dolaşıyor gibiydi. "Sadece gönderdiğimiz her şeyi teyit ediyor... Menüye daha fazla et seçeneği koymamamız gerektiğinden emin misin? Sadece önlem olarak mı? Her zaman yapabiliriz-"

"Onlara tavuk yemeği veriyoruz," diye gülümseyerek araya girdi. Ailesinin insan tarafını etkilemek için durmadan endişeleniyordu ve ona endişelenecek bir şey olmadığını ne kadar sık söylediği önemli görünmüyordu. "Eğer bundan memnun değillerse, gelmeden önce yemek yiyebilirler. Hayır, daha fazla et eklememize gerek yok. Konuk listesinin yarısından fazlası vejetaryen. Bu haliyle gayet iyi."

"Simone Teyzen senin de itiraf ettiğin gibi çok dedikoducu biri. Ailenin benim aşırı kontrolcü olduğumu düşünmesini istemiyorum..."

Döndü, eski paralar o an için unutulmuştu. Onu görünce gülümsemesine engel olamadı - tanıştıkları zamanki hafif buruşuk ahmağın aynısıydı, kendinden emin ve açık sözlüydü ama insanları etkileme konusunda her zaman biraz güvensiz olmuştu. Profesörler, site yöneticileri, diğer antropologlar ... ve şimdi de ailesi.

Ayak parmaklarının ucuna kadar uzandı, kollarını adamın kalın boynuna doladı ve kendini onun katı sıcaklığına bastırdı.

"Simone Teyzem ona sebep versek de vermesek de dedikodusunu yapacak bir şeyler bulacaktır, bu yüzden ben diyorum ki işleri kendi yöntemimizle halledelim ve bu konuda endişelenmeyelim." Kalın derisini boynunun yan tarafına doğru sokarken dişleri kulağına takıldı. "Tamam, artık düğün konuşmak yok. İkimizden de. Sadece kendimizi strese ." Ayak parmaklarının ucundan düşerek tekrar döndü ve onu elinden tutup çekti. "Artık düğün konuşmak yok! Bana sırada ne olduğunu göster."

Ayakları serginin yolunu izleyerek içeri doğru döndüğünde, ortak meşguliyetleriyle yüz yüze geldiğinde nefesi kesildi. Mankenin üzerindeki chiton, kesinlikle günlük bir renk olmayan zengin, canlı bir mora boyanmıştı ve koyu renkli peruk, küçük, beyaz çiçeklerden oluşan bir çelenkle taçlandırılmıştı.

"Saraydaki sunumları için böyle giyinmişlerdi," diye mırıldandı alçak sesle. "Minoan Gelinleri. Bu renk bir simgeydi. . . şey, bunu zaten biliyorsunuz."

Gwen uzun bir nefes çekti, bir kol ona dolandığında adamın formunun sağlamlığına yaslandı. Kendi elbisesini çoktan seçmişti, dökümlü bir korsaj ve kıvrımlı bir bel ile kraliyet mor şifondan köpüklü bir yaz şekerlemesi, mankenin giydiği chiton'dan tamamen farklı değil. *Sonsuzluk dokunuşu*.

"Bu elbette çanak çömlek ve fresklerden bildiklerimize dayanan bir reproduksiyon. Haraçlar yıkanır, yağlarla meshedilir ve gelin gibi giydirilirdi. Zincirler içinde sunuldu. Büyük bir ziyafet vardı. Fresklerden müzisyenlerin olduğunu ve iyi beslendiklerini biliyoruz. Tam bir partiydi."

"Tipik bir düğün gibi görünüyor," dedi hayıflanarak, güçlü kollar onu sararken ona yaslandı. "Müzisyenlerden bahsetmişken, şunu gördün mü?"

Kuzeninden mesaj mı geldi? Müzik için yakında rezervasyon yapmamız gerekiyor. DJ mi yoksa müzik grubu mu ya da her ikisini birden mi istediğimize karar vermemiz gerekiyor."

Düzinelerce arkadaşları ve meslektaşları, eski sınıf ve oda arkadaşları ve laboratuvar arkadaşları, araştırma ortakları ve profesörleri, akıl hocaları ve öğrencileri vardı. Başlangıçta büyük bir düğün istememişti ama özel bir tören yapmadıkları sürece *büyük* bir düğünün kaçınılmaz olduğu konusunda hemen anlaşmışlardı.

"Ne zaman bir seçenek olsa her ikisini de söyleyeceğim çünkü böylece bir karar daha az vermiş olacağım. Hani artık evlilik konuşmayacaktık?"

Ağzına ulaşmak için uzandı, sert dilinin sıcaklığıyla iç geçirdi, yanağını göğsüne yaslamak ve daha fazla hareket etmemek istedi

- sergiye değil, hareketine değil, hayata değil. Orada, birlikte, bir kazı alanının mumyalanmış kalıntıları gibi donup kalmak . . ne yazık ki, diye iç geçirdi, bu bir seçenek değildi ve bir sonraki sergi bir başka köşedeydi.

"Evet, doğru. Artık düğün muhabbeti yok. Ege'nin dört bir yanından bir Minos gemisiyle geliyoruz. Banyo yapacağım, yelken sonrası parlayacağım, saçımda çiçekler, güzel mor bir düğün chitonu ... şimdi ne olacak?"

Uzun ve kalın parmakları onunkilere dolandı, göz kırparken elini sıktı ve o anda onun burnu sıkıldığında dünyanın en yakışıklı minotoru olacağına karar verdi.

"Ne derler bilirsin. Bir düğünün en güzel kısmı düğün gecesidir."

W Önce çığlıkları duyuyoruz. Bir kızın sesi, gittikçe daha büyük bir hararetle yükselip alçalıyor ve biz onu daha gözlerimiz görmeden duyuyoruz.

Karanlığa alışma şansı.

Çukurun karanlığı her şeyi tüketiyor. Her birimizin saçına taktığı çelenklerdeki portakal çiçeklerinin tatlı kokusu, labirentin içine indirildiğimizde yukarıdaki ışık yavaşça çekilirken neredeyse baskın geliyor. Kelepçelerimiz çıkarıldığında neredeyse bir şok yaşıyoruz.

Kızlardan biri diğerlerini siyah bir koridora doğru yönlendirmeye başladığında, platformun yükselip bizi geride bıraktığı deliğin altında birbirimize sokuluyoruz. Hiçbirimiz hareket etmek istemiyoruz, çünkü hareketsiz kalmak ve birbirimize sokulmak daha akıllıca ve daha güvenli görünüyor, ama sanki iradelerimiz bize ait değilmiş ve solucanlar gibi sağır, dilsiz ve akılsız bırakılmışız gibi. Bizler koyunuz ve çobanımız bizi nereye götürürse oraya gideriz.

Bir köşeyi döndüğümüzde, karanlık meşale ışığıyla kırılıyor. Üzerinde ilerlediğimiz patikayı süsleyen meşaleler, geçilmez karanlığı küçük parlayan cepler halinde parçalıyor ve ilk başta

Önümüzde ne olduğunu görebiliyorduk ama meşale ışığının yetersiz aydınlatmasının sahte bir güvenlik hissi yarattığını ve meşaleler arasındaki karanlık ceplerin siyah koridordan daha uğursuz ve tehlikelerle dolu olduğunu hemen fark ettim.

Çobanlık ettiğimizi gerçekten fark etmeden önce birkaç kez dönmüştüzdür. Bize rehberlik eden kız saçlarına güzel kokulu çiçekler takmıyor. Onda güzel kokan hiçbir şey yok. Yüzü toz ve kir içinde, saçları keçeleşmiş, kuşlara yuva olmuş. Chitonu, ondan geriye ne kaldıysa, solmuş ve lime lime olmuş. İşte o zaman çığlıkları duyuyoruz.

Çığlıkları duyuyoruz ve sonra içimizden biri de çığlık atmaya başlıyor ve tıpkı koyunlar gibi, biri melemeye başladığında tüm sürü onu takip ediyor. Şimdi koşuyoruz, akılsız bir panik içinde koşuyoruz, meşalelerin her biriyle aramızdaki mesafeyi kapatmaya ve attıkları yetersiz ışık çemberlerinde kalmaya çalışıyoruz, ama çığlık atan kızın sesi giderek yükseliyor ve canavarın bulunduğu labirentin merkezine doğru sürüldüğümüzü fark ediyorum.

Bir dönüş daha ve sonra aniden arkamızda birden fazla üstü başı kir kız, bizi koridorda ilerlemeye zorluyor, ta ki labirentin ortasına dökülene kadar, meşalelerle çevrili, ateş ışığı karanlığı kovuyor, böylece önümüzdeki sahnenin her parçasını görebiliyoruz. Çığlıkların kaynağını bulduk.

Kızın acı ya da dehşet içinde çığlık atmadığını hemen görüyoruz. Bir katliam görmeyi bekliyordum ama onun yerine bizi bir vahşet sahnesi karşılıyor. Kız havada tutuluyor, çıplak ayak parmakları labirentin toprak zemini üzerinde havayı kazıyor, canavarın sikine saplanmış durumda. Yükselen, çılginca bir zevk onu ittikçe kavırıyor gibi görünüyor ve seyirci halkası - sayılarını artırmak için orada olduğumuz diğer gelinler - eşit derecede etkileniyor, her biri sırası için yalvarıyor, yalvarıyor, bir sonraki alınmak için yalvarıyor.

Kızın çığlıkları uzun, kırık bir feryatla doruğa ulaşıyor ve biz izlerken, karnı canavarın tohumuyla dolup taşan bir şarap tulumuymuş gibi şişiyor. Bir erkeğin şekli konusunda cahil değilim, ama hiçbir kahin ateşi beni kızı mızraklayan sert et çubuğunun görüntüsüne hazırlayamazdı, hala gururlu ve dik, bir sıvı fışkırması içinde düşerken bile.

Kız yatırıldığında, diğerlerinden birkaçı ne atılır - ona yardım etmek için değil, onun yerine kendilerini sunmak, aynı şekilde ırzına geçilmesi için yalvarmak için. Sonunda hepsi de çocuktan şişmiş kadınlara ait olan birkaç el tarafından kenara çekilir, vücudu onlarla birlikte çömelip diğerlerini izledikleri meşale ışığının kenarına yuvarlanır. Gelinlerden bir diğeri canavar tarafından seçildi, o da benzer şekilde mızraklanırken inlemeye başladı bile, ama gözlerimi toprakta yatan kızıdan ve onun inleyişinden alamıyorum. Minos'un canavarını çevreleyen çemberdeki genç kadınlardan biri, doğurgan kadınların meldiği ceset arkasına doğru ilerliyor. Yeni kullanılmış gelinin önünde diz çökerek, bir hayvan gibi kalçalarını ısırmaya başlar. Kısa sürede ona çemberden bir başkası, sonra bir başkası katılıyor ve kısa sürede kavga ediyorlar, birbirlerini itiyorlar ve her biri kızı ısırarak için en iyi pozisyonu sağlamak için saçlarını çekiyorlar. Bu barbarlık karşısında haykırıyorum, birinin ona yardım etmesi için çığlık atıyorum ve sonra kızın ısırılmadığını fark ediyorum. Gszce inliyor, bacakları seğiriyor ve görüyorum ki uğruna savaştıkları şey minotorun tohumu, onu bacaklarından ve doğrudan seksinden yalıyorlar, ayrıcalık için birbirlerini itiyorlar ve burada bizi bekleyen ahlaksızlık karşısında umutsuzluğa kapılıyorum.

"D Müzenin hemen yanında bir süt sağma yeri olduğunu söylemiş miydim? Tam anlamıyla orada, köşede! Bir düşünün, Müzede çalışmaya başladıktan sonra beni şehirde iş yerinde ziyaret edebilir, biraz vakumlama yapabilir ve günün parasını alabilirsiniz."

Madoc keskin bir kahkaha attı, eli kızın kalçasına indi. "Doktora sonrası çalıştığım dönemden beri bunlardan birine gitmemiştim... açıkçası fena fikir değil. Yemek şirketine ve orkestraya nakit ödeme yapabiliriz. Bir ev sahibi olduğumuzda daha büyük bir peşinat iyi olur ve muhtemelen üniversite fonları için şimdiden para biriktirmeye başlamalıyız ... mekan dışarıdan nasıl görünüyor? Bazılarının biraz ürkütücü olduğunu biliyorsun."

"Hiçbir fikrim yok. İçeri girmedim. Köşedeki binada; şehirdeki diğer gri yüksek binalara benziyor. Ben başladıktan sonra orayı incelemeniz gerekecek. Ne de olsa *organik örnek* sıkıntısı çekmiyorsunuz."

Başını tiksintiyle sallayarak, "Vakum berbat," diye tekrarladı. "Neden hep en kötü isimleri buluyorsun? Buna ne diyordun?"

Hırvatistan'daki o kazıya gitmeden önce evimizin yanındaki? Sploogeey-"

"Splooge Sucker Emporium!" diye bağırdı, zengin kahkahası yankılandı mermer alanın etrafında. "Orası harikaydı! Orada yaşadığımız süre boyunca maaşlarımızdan hiçbirini kiraya harcamak zorunda kalmadık! Tamam, evet, kesinlikle müzenin yanındaki yeri kontrol ediyorsun. Şimdi, daha fazla splooge konuşması yok! Daha fazla zampara muhabbeti ya da düğün muhabbeti yok, bu çok ciddi bir kültürel sergi ve tüm akademik dikkatimi buna vermek istiyorum. Dikkatimi dağıtmayı bırak."

"Mhm," diye mırıldandı, geniş gülümsemesini gizlemeye çalıştı ve başaramadı. "Ünlü son sözler." Bir sonraki sırayı işaret ederek başını eğdi, omuzları bastırılmış kahkahalarla titriyordu. "Önden buyurun, Dr. Bowman."

Kendini toparlaması birkaç dakikasını aldı. Sergideki bir sonraki dönüş onları koleksiyonun en önemli parçasına getirdi ve Gwen bu parçanın önünde kısa bir süre durdu. Asıl olay buydu ve tam da gösterdiği şaşkın tepkiyi ortaya çıkarması gerekiyordu ama hissettiği şokun tasarım gereği olduğunu bilmesi yanaklarının ısınmasını engellemedi.

Girişte duran, gövdesi altındaki figürün üzerine kıvrılmış, oyma minotorun görüntüsü karşısında midesi altüst oldu. Yaşına rağmen anatomisi hâlâ net bir şekilde tanımlanmış, iki formun tam olarak ne yapması gerektiği konusunda tartışmaya yer bırakmayacak şekilde tasvir edilmişti.

Bir başlangıç olarak eser etkileyiciydi. Sıradan bir müze ziyaretçisinin nasıl tepki verebileceğini, bir elfin ya da kurt adamın labirentte yaşanan cinselliğin asırlık kanıtını görünce ne düşüneceğini hayal etti; yüzlerinin kızaracağından ya da öfkeyle haykıracaklarından, belki de böyle bir serginin uygunluğu konusunda görevlileri sorgulayacaklarından emindi. Ancak, tasvir edilen pozisyondan düzenli olarak keyif alan biri olarak ... Gwen

Düşüncesi bile kalçalarını birbirine kenetliyordu. Boğası tarafından böyle bir şekilde ele geçirilmeyi seviyordu - dizlerinin üzerinde, kıcı havadayken boğa ona sürtünürken, dirsekleri omuzlarının iki yanında, toynakları yeri kazırken onu destekliyordu, nefesi sırtında sıcaktı.

"Splooge Sucker Emporium'da bir Minos karakolu vardı," diye mırıldanarak odayı yavaşça taradı. "Dr. Bowman, bu şimdiye kadar gördüğüm en azgın sergi." Tüzüğün diğer tarafındaki sergi büyük, kare bir odaya açılıyordu. Çömlek sıralarının sonu gelmiyordu, başka bir çağdan kalma dev yapbozlar gibi bir araya getirilmiş freskler, özenle yeniden yaratılmış yıpranmış duvar halıları ve döndüğü her yerde Minotor ve gelinleri. Gwen, serginin genişliğini incelerken içinden bir gurur dalgasının geçtiğini hissetti, bunu *yaptığı* için, bu koleksiyonu gerçeğe dönüştürdüğü için başı dönüyordu. *Zeki, seksi, tutkulu. O senin en iyi arkadaşın ve hayatınızın geri kalanını birlikte geçireceksiniz. Ve,* diye ekledi sinsî bir gülümsemeyle, *yatakta inanılmaz.*

Kız sütunun önünde donmuş halde dururken Madoc arkasından yaklaştı. "Burası labirentin kalbi," diye mırıldandı, ensesini okşadığı parmağı kadının ürpermesine neden oldu. "Burası Minotor'un gelinleriyle birlikte yaşadığı yer."

İlk sıradaki çömlekler, başları öne eğik, kralın önünde diz çökmüş bir dizi kadını tasvir ediyordu. Kaptan kaba, haraçların labirent yolculuğunun ilerleyişini inceledi; siyah saçlı, geniş gözlü kızlarla çevrili bir vazodan klasik tek küreli labirent tasarımıyla işlenmiş bir tablete kadar. Çömlek rafları koridorun ortasına asılmış bir freskle bölünmüştü; bu görsel duraklama noktası onun nefesini kesmişti - labirente gönderilen kadınların oluşturduğu uzun bir sıranın önünde duran boynuzlu Girit prensini ilk kez görmüştü.

Bu özel eserde fildişi bir boğa olarak tasvir edilmişti, çocukluğunda duyduğu efsaneye uyuyordu ve onu freskte altın defne taçlı, kırmızı ve siyah bantlı kısa bir chiton giymiş olarak görmek sırtına bir ürperti gönderdi, gözleri nişanlısına kaydı.

Madoc da fildişi bir boğaydı, derisi altın beneklerle beneklenmişti ve burnunun pembesi boyunca kahverengi çiller vardı. Uzun boylu ve genişti, tıpkı orijinal minotor gibi, diye düşündü, fildişi boynuzlarının uçları siyahtı. Onun da aynı şekilde taç giydiğini, ne kadar muhteşem görüneceğini, tıpkı o yaz törenlerinde görüneceği kadar yakışıklı olacağını hayal etmeye çalıştı. Mor gelinliğiyle onun önünde diz çöktüğünü hayal etti, labirente bir övgü, içindeki açgözlü minotor tarafından yutulmak için orada Gwen dudağını ısırdı, nefesi hızlandı. *Eğer kendine gelmezsen, bu gidişle düğün gecen bir cosplay olacak.*

Yıllar önceki o ilk kazı alanını tekrar düşününce yanakları kızardı. Gönüllü öğrencilerden birkaçı ilk haftalarının sonuna doğru köydeki küçük bir restoranda birlikte akşam yemeği yemişti ve o limanın kokusu hâlâ burnundaydı, yerel şarabın tadı hâlâ dilinde kurumuştı. Akşam boyunca ona dokunmak için elinden geleni yapmıştı.

- Çıplak ayak parmakları adamın alt bacağına kısa derisini sıyrıyor, elleri adamın kollarına sürtünüyor ve parmakları masanın altında kendi parmaklarıyla birleşene kadar kollarında oyalanıyordu.

Derme çatma yatakhanelere geri döndüklerinde, adamın parmakları kızınkilere dolanmaya devam etmiş, onu odasına ve yatağına götürmüştü. Havada ikisinden de daha büyük bir şeyin aurası vardı, göğsüne yaslanıp nefesini tutmaya çalışırken ve kalp atışlarının gürültüsünü dinlerken sırtını yalıyordu. Şimdi onun yanında, ortak miraslarının kalıntılarıyla çevrili olarak duran Gwen de aynı ürpertiye hissetti.

"Bir çiftleşme ritüeli var mıydı?"

"Bunu bilmiyoruz," diye kıkırdadı. "Gelinler arasında bir hiyerarşi olup olmadığı ya da fiziksel ilişkiye katılmaları için ne kadar sürede davet edildikleri belli değil."

"'Fiziksel ilişki.' Profesyonel falan olmaya çalıştığında çok tatlı oluyorsun." Adam kızın sözlerine homurdanarak karşılık verdi ve kız her biri bir minotor ile bir insan kadın arasındaki farklı bir seks eylemini tasvir eden üç vazoya bakarken kollarını ona doladı.

Tırnaklarını adamın kollarındaki sinirler üzerinde gezdiren kadın, adam anlatmaya devam ederken başını geriye attı. Ayrıntıları inceledikçe, aynı sanatçının aynı serisinden olmalarına rağmen her vazonun farklı bir kadını tasvir ettiğini fark etti. Farklar ince ama netti, bir kez fark ettiğinde, labirentteki kadın alayının bir göstergesiydi.

İlkinde minotor -bu seride siyah olarak resmedilmiştir- çıkık bir ereksiyonla, önünde diz çökmüş kadın onu elinde tutarak ağzına doğru yönlendirirken gösterilmiştir. İkincisinde, boğa adamın kollarında tutulan ve yüzü ona dönük olan başka bir kadın görülüyor; siyah boyalı aletin tepesi kadının içinde kayboluyor. Üçüncüsü, odanın girişindeki heykelle aynı şekilde elleri ve dizleri üzerinde götürülen başka bir kadını tasvir ediyordu.

"Bunların hepsinin kaynağı var mı?"

"Çoğu, evet." Yanındaki vazoları işaret ederken sesi vazoların etrafında yankılandı. "Şuradaki Korint'ten gelen bir serinin parçası. 'Melita' ve 'Korinthos' yazıyor ama sanatçının adının bu olup olmadığından ya da vazonun kimin için yapıldığından emin değiliz. Sanatçı beyaz boğa motifini tercih etmiş. Bu sette hepsi aynı kadın figürüne sahip birkaç tane var."

Vazonun üzerindeki minotora baktı, kalçaları geriye çekilmiş, bekleyen kadının içine girmeye hazırды.

"Libidonu oradan mı alıyorsun?" diye sordu arsızca, kalçalarını tekrar sıkarak. Daha iki gece önce, mermer kaplı mutfak adasının üzerinde, homurdanarak boşalana kadar arkadan sokarak onu bu şekilde becermişti ve kadın, yeni kiralanın evin avantajlarından birinin de kolay temizlenen zeminler olduğunu belirtmişti, çünkü yumuşayan siki vücudundan kayar kaymaz bir sıvı fişkırarak fayanslara çarpmıştı.

"Ben mi?! Bu soruyu bir aynaya mı soruyorsun? Bu sabah göz damlası almak için eczaneye uğramak zorunda kaldım, bir haftadır buradasın ve tüm vücudum kurumuş gibi hissediyor. Birinizden fazlasıyla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. O lanet bir şampiyondu."

Kız da karşılık olarak onu geri itti, kıcının kıvrımı adamın kasıklarına çarpıyordu. Arkasındaki sikine bastırmak için kalçalarını nasıl kaydıracağını, kalın kalçasının tam olarak neresinde duracağını biliyordu ve adam homurdandığında zaferle gülümsedi. Haksız değildi elbette. Bir insan gibi görünüyordu ve yıllar boyunca pek çok insan erkekle çıkmıştı ama hiçbirisi ona onun gibi ayak uyduramamıştı; hiçbirinin siki onu aynı şekilde gerip açmamış, vücudunun doldurulması gerektiği gibi doldurmamıştı.

İnsan gibi görünmesine rağmen, Minotaurean ebeveynlerin ürünü olmak, vücudunun boğa gibi bir adam tarafından yetiştirilmek, boğa gibi oğullar taşımak için tasarlandığı anlamına geliyordu ve o kazı alanında onunla eşleştirilmeden önce birkaç kez aşık olduğunu düşünmesine rağmen, diğer sevgililerinin hiçbirisi onu Madoc'un yaptığı gibi tatmin etmemişti. Bu eski gelinlerle tuhaf bir dostluk hissediyor, yatağında bir minotorla övünebildiği için mutlu oluyordu.

"Mmhm, her neyse. Bana daha fazla su içmeliymişsin gibi geldi. *Ve* hepsi insandı. Bu aynı şey değil ve sen de bunu biliyorsun. Yani.

. . çiftleşme seçiminin neye benzediğini bilmemize imkan yok, sadece herkesin sikildiğini biliyoruz. Bu serginin bu kadar pornografik olduğunu bilmiyordum. Bunu çocuklara gösterdiğinize inanamıyorum!"

"Daha az müstehcen şeyler şu uzak duvarın karşısında," diye itiraf etti utangaç bir tavırla, koyu mavi kadife iplerin koridoru kapatıp büyük odadan dışarı çıktığı uzak duvarı başıyla işaret ederek. "Çocukları oraya götürüyoruz. Zaten tüm bunları yapacak kadar dikkatleri yok. Daha büyük çocuklar için ipler iki sıra daha geriye çekiliyor."

"Yardım edemem ama beni doğrudan sert sikişe getirdiğini fark ettim," diye güldü. "Burada ne yaptığınızı anlıyorum. . neyse ki senin için, vazolardaki Helenistik öncesi leydileri daha çok görmek . Bu beklediğimden daha ateşli. Devam edin, Dr. Bowman."

*T*Onun tarafından ilk kez ele geçirildiğimde, gecenin bir yarısıydı. Bu yerde uyku kolay gelmiyor. Labirentin karanlığı sonsuzdur, ve bu yüzden bedenim alkışlanmayı imkânsız buluyor. Gün ışığı olması gereken saatlerde uyuyorum ve diğerleri uykuya daldığında kendimi dinlenemez halde buluyorum.

Beni ilk kez yalnız bulduğu o uykusuz gecelerden birinde labirentte dolaşıyorum. Daedalus'un yarattığı labirentin kıvrımlı koridorlarında gizli tehlikeler olmasını bekliyordum ama çok geçmeden labirentin kendisinin bir tuzak olduğunu fark ettim. Minotor labirentin kalbinde yaşıyor, ama asıl tehdit dolambaçlı geçitlerde, çünkü insanın ne kadar uzun süre dolaştığı önemli değil - her koridor bir öncekinin aynısı, her dönüş bir önceki iki, on ya da yirmi dönüşten farklı değil.

Labirentin koridorlarında dolaşmanın insanın akıl sağlığından kurtulmak olduğunu çabucak öğreniyorum, çünkü burada bulunacak bir şey yok. Dönüş üstüne dönüş, koridor üstüne koridor, karanlığın bozduğu meşalelerin bozduğu karanlık, ayaklarım ne kadar uzağa giderse gitsin bitmeyen bir aynılık. Acaba kayıplar

Tartarus'taki ruhlar da benzer sonsuz bir labirentte yürürler; her dönemeçte ne bir değişiklik, ne bir umut, ne de bulunabilecek bir özgürlüğe dair bir ipucu vardır.

O gece dakikalarca ya da saatlerce dolaşmış olabilirim, bunu söylemenin bir yolu yok ve beni bulduğunda neredeyse rahatlıyorum.

İlk başta dehşete kapıldım. Ona hiç bu kadar yakın olmamıştım ve o da boncuk bakışlarını hiç benimkilere dikmemişti. Kalpte, küçülmek ve diğer, daha istekli gelinlerin arkasına saklanmak kolaydır, ama şimdi başka kimse yok, sadece ben ve Minotaur.

O cüssede bir canavar için beklediğimden daha hafif bir adımla bana yaklaşıyor. Bu, dikkatim dağılmadan onun şeklini tam olarak görebildiğim ilk fırsat ve figürünün zarafeti beni şaşırtıyor. Başı elbette bir boğanınki gibi - geniş burun delikleri, parlak koyu renk gözleri ve uçlu boynuzları var. Daha önce gördüğüm hiçbir boğadan farklı olarak, büyük boynuzlarının arasında, gözlerinin arasında yuvarlanan kıvrıkcık, koyu renkli bir saç tutamı var. Vücudu, şarkılara ilham vermiş herhangi bir savaşçı kadar etkileyici. Kısa, kaba bir postla kaplı, onu doğuran canavar gibi beyaz ve kaslarla kalın; geniş ve fiçı göğüslü, kolları uzun ve ağır görünümlü.

Kaçacak, saklanacak hiçbir yer yok ve onun karşısında çaresizim. Bir erkeğin ellerine sahip, bu da onu bir şekilde daha az korkutucu ve düşünmesi daha da garip kılıyor, çünkü bana uzandığında ve uzun parmakları kolumu sardığında, kendimi onun pazarda karşılaşılabileceğim herhangi bir yabancı olduğuna ikna .

Onu ilk kez gelinlerden biri sertleşmiş sikine ulaşmak için itip kakmadan görüyorum. Her zaman serttir, etrafını saran yalvaran kadınlardan biriyle çiftleşmeye her zaman hazırdır ve beri sayamayacağım kadar çok kez tohumlarını döküşünü izledim.

Bedenimizin hiçbir miktarı onun şehvetini, sürekli açlığını tatmin edemez, yine de o bize açlık duyarken, yoldaşlarımın çılgınca ihtiyaçlarının arttığını izledim. Çaresizlik onun hissetmesi gereken bir şey değil, çünkü şehveti kolayca yatışıyor, ama çaresizlik gelin arkadaşlarımın gözlerinde yeterince sık tanık olduğum bir şey.

Onun tarafından bir kez sahiplenilmek bir şeyleri uyandırır, diyorlar bana. Onun tohumuyla dolduğumda anlayacağımı söylüyorlar. Bedenim onun şeklini bir kez öğrendiğinde, onun tarafından doldurulmanın verdiği zevk, onsuz geçen zamanların boşluğu beni deliliğe sürükleyecek. Onlara acıyarak bakıyorum, çünkü anlayamıyorum. Labirent koridorlarda yürürken güneşten başka bir şey düşünemiyorum ve zihnimin diğer gelinlerin paylaştığı cinsel saplantının gölgesinde kalacağı bir zamanı hayal edemiyorum, ama kılıfının altında alçakta sallanan ve kaybolan şişman testislere bakarken, gizlediği kalın, pembe mızrak beni görünce yükselmeye başladı bile, sözlerinin gerçeğin şekli olup olmadığını öğrenmek üzere olduğumu fark ediyorum.

Beni bir çiçeği kaldırır gibi kolayca kaldırdığında, geniş burnu boynumun kenarına bastırduğunda korkudan donup kalıyorum. Nefesi sıcak ve sanki bir şey arıyormuş gibi tenimi kokluyor; boynumdan aşağı ve giyinik göğüslerimin üzerinden, aradığı ödülü bulana kadar durmuyor - kalçalarımın arasındaki titreyen sıcaklığı. Dili sert ve dokulu, geniş ve sıcak; chitonum çekilirken açıkta kalan bacaklarımdan yukarı doğru sürükleniyor. Daha önce içimdeki bir erkeğin şeklini ya da seksime dokunuşunu hiç bilmemiştim ve dilinin sürüklenmesi, sıcak, ıslak ve sert olan bu tür şeylerle yaşadığım ilk deneyim. Mücadele etmek ya da kaçmaya çalışmak hiç aklıma gelmiyor, çünkü bu labirent koridorlarda yürüdüm ve kaçış olmadığını biliyorum ve bu yüzden boyun eğiyorum. Ne de olsa ben bir gelinim.

Diliyle tenimi tadarken kendime, burada geçirdiğim günler boyunca gelin arkadaşlarıma uygulanan hiçbir zulme, şiddete ve tecavüze tanık olmadığımı hatırlatıyorum. Tanık olduğum sefahat, dahil olan herkes için rızaya dayalıydı ve buraya isteğimiz dışında getirilmiş olmamızın artık bir önemi yok. Bu bizim kaderimiz, tanrılar tarafından kararlaştırıldı ve biz de benzer şekilde babalarımız tarafından gönderilir, zalim ellere sahip kocalara teslim edilirdik.

*Ne çırpınıyorum, ne de tekmeliyorum. Kalçalarım onun dilinin darbelerini almak için isteyerek ayrıldığında kendime şaşırtıyorum. Bunun iyi hissettirmesini **istemiyorum**. Başımın geriye düştüğünü ya da sesimin taş duvarlarda yankılanarak bir zevk iç çekişi olduğunu kabul etmek istemiyorum. Bir anlığına geri çekildiğinde pelvisimin kalkmasını, o geniş dilin sürtünmesini aramasını istemiyorum, çabalarını tekrarladığında inleyen kızı tanımak da istemiyorum ama omurgamda titreşen zevkin benden başka kimseye ait olduğunu iddia edemiyorum.*

Haykırdığımda, koridorun taşları sesimi yutuyor. Teslimiyetime tanıklık edecek kimse yok. Titreyişimi ve sarsılışımı izleyecek kimse yok, dilinin baskısı vücudumda dalgalanmaya neden oluyor. Görecek kimse yok ve bu yüzden kendime bunun söylüyorum, çünkü zevk bize anlatılan hikayelerin bir parçası değildi. Ayak bileklerimi dirseklerinin üzerine koyup beni sikini almam için açtığında, kendime bu anın da tanığı olmayacağını hatırlatıyorum; sadece ben, boğa kocam ve eğer izlerlerse tanrılar.

Onun içimdeki ilk baskısı beni nefessiz bırakıyor, beni sert mızrağının üzerine indirirken onun büyüklüğü beni ikiye bölecekmiş gibi hissettiriyor. Hissettiğim zevk ateşle yer değiştirdi ve her itişte

vücutuma giriyor, cehennem yanıyor. Çok geniş, çok uzağa gerildim ve acı içinde haykırana kadar göbeğime vuruyor, bu da onun sakinleşmesine neden oluyor.

Beni aniden kendisinden çekip yere bıraktığında yanma hissi eriyor. Dizlerimin üzerine çekilip arkadan vücudu benimkini örtüyor. Cüssesi bir an önce beni dik tuttuğunda olduğu kadar ezici ama bu yeni pozisyonda, bu yeni açıda beni farklı bir şekilde nefessiz bırakan bir şey var. Onun girişine karşı kaslarımı sıkmak yerine, kendimi onu daha fazla içine almak için geri bastırırken buluyorum. Zevk geri döndüğünde, diğer gelinlerin neden etrafımda dönüp sıradaki olmak için yalvardıklarını anlıyorum. Ne de olsa burada bizim için çok az şey var. Gelin rolünden başka bir mesleğimiz, amacımız ve doldurmamız gereken bir rolümüz yok.

Bedenim kasıldığında, çekirdeğimin nabzını hızlandıran kasılmalar tarafından ele geçirildiğinde, sanki en yüksek dağın tepesinden fırlatılıp köpüklü denize atılıyormuşum gibi hissediyorum. Bedenim havada süzülürken karanlık yok, beni hapsedecek zincirler ya da zalim kral yok. Sadece zevk ve içimdeki kocamın şekli, köpüklü dalgalar ve özgür hava var ve diğerlerinin söylediği sözlerin doğruluğunu anlıyorum.

Ona boyun eğmek, onunla bir olmak, güneşi görmenin tek yoludur.

"I seni bu şekilde sikmeyi seviyorum."

Sesi saçlarında alçak bir gümbürtüye dönüştü, elleri belini sımsıkı sardı ve Gwen inledi. Uyluklarını birbirine vurmak arasındaki karıncalanmayı harekete geçirdi, ama sürtünme yoktu, baskı yoktu, klitorisinin umutsuzca istediği hiçbir şey yoktu ve onun sözleri en ufak bir yardımda bulunmuyordu.

Vazoda yine diz çökmüş bir gelin tasviri vardı ve çömelmiş bir minotor tarafından arkadan beceriliyordu. Adamın onu bu şekilde becermesine bayılıyordu - shaftının kabarıklığı her hamlede onu haykırıyor, g-noktasının üzerinde sürükleniyor, açısı onun derinliklerine inmesine izin veriyor, serviksinin kenarına çarparak sırtını kamburlaştırıyordu. Kadın yatarken doğru açıyı bulmak onun için daha zordu ve kadın daha önce de adamın sikinin başını serviksine dayamıştı, bu her zaman acı vermişti ve kadın acı içinde bağırduğında adam her zaman utangaç ve özür dileyen bir tavır takınmıştı. Ancak *bu* pozisyon.

. . hiçbir dezavantajı yoktu. Omuzlarını yatağa bastırır ve kıkını yukarıda tutarsa, adamın taşakları klitorisine çarpıyordu, şişman ve dolgun ve alçaktan sarkıyordu ve kadın her zaman, her zaman bu şekilde çabucak boşalıyordu.

"Bunu atlatmayı *gerçekten* hiç kolaylaştırmıyorsun," diye homurdandı, adam tıslayana kadar bilerek ona doğru kaydı. "Bu serginin azgınlığı özdenetimime kasıtlı bir saldırı."

Görüntülerde ilkel bir enerji vardı ve odanın etrafında bir daire çizerek hareket ettiklerinde, bu onun içinde derinlerde bir şeyleri uyandırdı. Gwen, vazolardaki ve Minotor'un kendisine gönderilen haraçlarla durmaksızın cinsel ilişkiye girdiğini gördüğünde bu kadar tahrik olması gerekip gerekmediğinden emin değildi, ancak boğa adamını Madoc ile zevk aldıklarına benzer bir pozisyonda gösteren her sanat eserinde, kalçalarının baskısının biraz daha kolay hareket ettiğini ve artan bir kayganlığın harekete yardımcı olduğunu fark etti.

Resimde kadınlardan biri dizlerinin üzerinde tasvir edildiğinde, Gwen kendi poposunu geriye doğru itmekten kendini alamadı ve arkasında bulduğu giderek büyüyen sertliğe çarptı. Bir noktada, iki eliyle kalçalarını kavradı ve onu sertçe içine çekti, bu hareket önlerindeki freskte insan ve Minotor tarafından yansıtıldı.

Pantolonunun önünü zorlayan adamın şeklini hissedebiliyor, şişkin hatlarını yarığına hapsedmek için kalçalarını açabiliyordu. A-line elbisesinin sallanan eteği kolayca yukarı çevrilebilir, pantolonunun gergin fermuarı rahatlatılabilir ve horozunun şişman ateş hortumu serbest bırakılabilirdi ... mermer kaidelerden birinin üzerinde dengede durma düşüncesi onu sızlattı ve kemerinin sertliğini ve fermuarının kıcının kıvrımına sürtünmesini, başının gerginliğini ve kalın, orta shaftının içinde şişmesini ve parmaklarının klitorisine kaymasını neredeyse hissedebiliyordu ... tekrar geri itti, horozunun zıpladığını hissedebileceğinden emin.

"Daha kıpırdayamadan beni kovduracaksın," diye inleyerek ona sürtündü. Her yerde kameralar vardı; bunu biliyordu

Onun söylemesine gerek kalmadan ve bu görüntü onu ne kadar ateşlendirip rahatsız etse de, aslında kamusal alanda ahlaksızlıktan tutuklanmak ya da kiralık evde diş fırçasını açmadan önce onun yeni işinden kovulmasını istemiyordu.

Gwen kıvrandı ve bir sonraki sıraya geçmeden önce son bir kez kıcını ona çarptı. Herhalde, diye düşündü, aradaki mesafe onu bu kadar muhtaç hale getirmemişti. *Bir sergiyi atlatabilirsin. Okul çocukları bunu yapabiliyorsa, sen de yapabilirsin. Bu tarih. Antropolojik. Eğitici. Anlayın artık.*

A O geceden sonra bu, kocam ve için bir rutine dönüştü. Uyku vakti geldiğinde hala uyuyamıyorum ve bu yüzden ayaklarım labirentin koridorlarında dolaşıyor. O ilk geceden sonra beni ilk bulduğunda kızgın görünüyor. Gruptan ne kadar süre uzak kaldığımı bilmiyorum, sadece meşalelerin kalbimde daha parlak yandığını, dolaştıkça daha da yayıldığını fark ettim. İlk başta bunun nasıl kaçılabilceğine dair bir ipucu olduğunu düşündüm ama kısa süre sonra karanlığın labirentin merkezinin ötesinde tekdüze olduğunu fark ettim. Karanlığın içinde rahatlık var. Bizim yaşadığımız merkezde meşaleler parlak, her zaman yanar, her zaman yanar. Labirentin dış halkaları daha loş ve geldiğimiz gece beni çok korkutan o uzun karanlıklar şimdi bir ölçüde sükunet barındırıyor, bana hizmet ettiğim tapınağı hatırlatan bir huzur. Gölgede uzun süre oyalanıyorum, meşalelerin arasında durup taşa yaslanıyorum ve karanlığa gömülüyorum. Güneş değil, ama aşinalık küçük bir rahatlık ve bunlar da az bulunuyor.

Beni bulduğunda gölgelerin içinde çürüyordum. O ilk gece bana tesadüfen rastladığını, belki de labirentte kendi başına dolaşıp bir çıkış yolu aradığını düşünmüştüm ama beni meşalelerin arasında bulduğunda durup ofluyor, geniş burun deliklerinden homurdanıyor ve boğazının derinliklerinden homurdanıyor. Elleri -benimkilere çok benzeyen elleri- koluma dolanıp beni tekrar meşalelere doğru çektiğinde, beni aradığını anlıyorum. Bunu itiraf etmek aptalca ve aptalca ama kalbim bu düşünceyle heyecanlanıyor. Birkaç kez döndük, duraksadığımda hâlâ loş dış koridorlardaydık.

Diğerlerinin doğru söylediğine hâlâ ikna olmuş değilim, çünkü birleşmemizden bu yana şehvetle yanıp tutuşmadım. Diğer gelinlerin arasında mangalın önünde itilip kakılmadım, onun tarafından alınmak için savaşmadım ve seçilmediğimde köşelerde sallanmadım. Bunun yerine yürüyorum ve kendimle sefahat arasına mesafe koyuyorum ... ama o geceyi birden fazla kez düşünmediğimi söylersem yalancı damgası yerim. Karanlıkta, meşalelerin arasında durduğumda homurdanarak beni takip etmem için kolumdan çekiştiriyor. Bunun yerine, elimi onunkinin üzerine koyuyorum, onunkine çok benzeyen parmaklarım, göğsünden aşağı sürükleyene kadar kolundan yukarı kayıyor. Vücudunun geniş düzlüğü ellerime tanıdık geliyor, tıpkı bir kılıcın kınına aşına olduğu gibi.

Onu bir post gibi kaplayan ipeksi ve kaba saçlarına rağmen, vücudu bir erkeğe ait ve kendi formumun kıvrımları sanki tam olarak bunu yapmak için taşa oyulmuş gibi ona uyuyor. Parmaklarım - küçük ama tıpkı onunki gibi - onun şeklini, boğazının çizgisini ve göğsünün çukurunu izliyor, onu öğreniyor. Göğsümde bir korku kabarcığı var, ama Apollo'nun savaş arabasının gökyüzünün karanlığını örtmesi gibi çılgın bir cesaret tarafından gölgede bırakıldı

onun ışııyla. Bu karanlıkta kocam tek güneş ve ben onun ışııyla ısınmak için can atıyorum.

Onu tahrik etmek için fazla bir şey gerekmiyor. Yine homurdanıyor, boğazının derinliklerinde, beni bulduğunda çıkardığından çok daha farklı bir ses. Erkekliği kalın, parlayan bir çubuk ve ilk kez ona uzun uzun bakabiliyorum. Ağır testislerinin üzerindeki kürklü kılıftan yükselirken, pembesinin başka bir kılıf olduğunu görebiliyorum, göz kırpan ucu ortaya çıkarmak için yavaşça geri çekiliyor, zaten tohumunun viskoz bir akışını sızdırıyor. Gözlemim kısa sürüyor, çünkü eli belime iniyor ve bir kez daha kaldırılıyorum.

Bir kez daha ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırılıyorum ve bir kez daha kendimi onun için hevesle açılırken buluyorum. Onun sikinin ayrıcalığını elde etmek için itişip kakışan çaresiz kadınlardan biri olmak istemiyorum ama o beni labirentin zeminine yapıştırırken bundan zevk almıyormuş gibi davranamıyorum. Neredeyse bir hırıltıyla içime boşaldığında, bir kez daha gökyüzünde yelken açıyorum, Apollo'nun parlak güneşine doğru kanatlanıyorum. Karnım onun şekliyle şişiyor ve daha geri çekilmeden önce bol miktarda salgısı yerde birikiyor. Ayaklarıma doğru geri çekildiğimde, bu kibarlık olmadan olmuyor ve dengemi yeniden kazanana kadar onun güçlü koluna yapışıyorum.

"Konuşabiliyor musun?" Buraya geldiğinden beri hiçbirimize tek kelime ettiğini duymadım ve onun konuşamayan akılsız bir canavar olduğunu düşünmek çok kolay. Ellerini boğazına götürdüğünde, kalın derisinin altında derinlere gömülü yara izlerini görebiliyorum. O zaman hepimiz gibi onun da burada bir tutsak olduğunu anlıyorum ve bu düşünce kalbimi titretiyor. Yaşadığı hayatı merak ediyorum, dağ yamacının sıcaklığını hiç bilip bilmediğini ve

yüzünde özgürce esen rüzgâr, eğer hiç köpüklü denize baktıysa.

Kalbe giden yolu biliyor ve çok uzaklaştığımda beni nasıl bulacağını biliyor, bu da onun aynı koridorlarda defalarca yürüdüğüünün bir göstergesi. Acaba o da güneşi özliyor mu, bu sonsuz koridorlarda dolaşırken hissettiğim umudun yokluğunu o da biliyor mu? Kolumu tutuşunda, beni meşalelerin duvarlara sıkıca dizildiği yere geri götürüşünde zalimce bir şey yok ve titreyen alevlerin altından her geçişimizde bana dönüp bakışı, onun zekâdan yoksun olmadığına inanmama neden oluyor.

Eğer bir erkek gibi konuşabilseydi, üsttekileri ona bir erkek gibi davranmaya zorlayabilirdi ve kuram haraç olarak çekildiğinden beri ilk kez onun bir prens olduğunu hatırlıyorum. Girit Prensi, Kraliçe'den doğma ve eğer o bir prensse, ben de bir prensesim. Kocamın beni geri götüreceği bir taht yok, ama beni sıkıca kavramasına izin vererek onu isteyerek takip ediyorum.

Bir dahaki sefere beni bulduğunda, sanki bu bir oyun haline gelmiş gibi geniş ağzında neredeyse bir gülümseme var.

Beni bulduktan sonra kılıfından çıkan sikinın büyük mızrağının etrafına ellerimi koyuyorum, pembe derisini okşuyorum, şişme şeklini hissediyorum ve küçük elimi ucunu süsleyen yumruk büyüklüğündeki başın etrafına kapatıyorum. Onu örten deri kılıf kolayca hareket ediyor ve elimi bir kez daha aşağı indirmeden önce horoz ucunu tamamen örtmek için yukarı çektiğimde homurdanıyor ve sızdırdığı nemi açığa çıkarıyor. Beni duvara yaslıyor ve ilk kez beni eşleştirirken onunla yüz yüze geliyorum. Ellerim serbest kaldı ve

Geniş omuzlarını kavrayıp kollarındaki ve göğsündeki gücü hissediyor, parmak uçlarını boğazındaki yaraların üzerinde gezdiriyor ve yüzüne nazikçe dokunuyorum.

Bir sonraki merak edişimde, neredeyse beni gafil avlamayı başarıyordu. Önümde titreyen fener ışığına, arkamdaki gölgelerden daha fazla dikkat ederek bir köşeyi dönmüştüm ve beni belimden yakalayıp havaya savurduğunda çığlık attım. Ancak beni saran kolların onun geniş kolları olduğunu fark ettiğimde rahatlayabildim ve teninin sıcaklığında eridim. Dili, bacaklarını okşayıp kalçalarını ayırdığı ilk seferden hatırladığım kadar sert ve geniş. Beni açarken boynuzlarına tutunuyorum ve onu çevreleyen gelinlerin çılgınlığını izlediğimden beri ilk kez kendi sesim aksayan, soluk soluğa bir iniltiyle yükseliyor.

Eğer o anda yeni gelinler gelirse, takip ettikleri benim sesim, kendi çığlıklarına neden olan benim çığlıklarım olacaktı ve beni bulduklarında, toprakta dizlerimin üzerinde olacaktım, kocam beni arkadan alırken coşkunun gelgitinde taşınacaktım. Beni doldururken karnımın bir şarap tulumu gibi şiştiğini görecekler, boşalıırken benden damlayan tohumunu görecekler ve dilleriyle temizlemek için kenara çektikleri bedenim olacaktı, özünün her damlası boşa harcanmaması gereken bir ziyafet olacaktı.

Labirente vardığımda ilk gördüğüm o sahneyi şimdi anlıyorum. O olmasa bile onu içimde hissedebiliyorum; onun şeklinin tenimi ittiğini ve beni genişçe gerdiğini hissedebiliyorum ve bunun bir rüya olduğunu ve yalnız olduğumu fark ettiğimde, labirent her zamankinden daha karanlık.

Beni kollarında havada tuttuğunda, durmaksızın içime girdiğinde, güneşin ısıltısını görebiliyor ve sıcaklığını hissedebiliyorum. Onun nefesinin sıcaklığı olduğunu fark ediyorum ve bir daha ihtiyaç duyacağım tek güneş o. boşaldığında, beni tohumuyla doldurduğunda, hissedebildiğim büyük fışkırmalarla

Omurgamı sarsarak denizin ötesini, Miken'in kapılarını, Akropolis'in tepesini, büyük kahinin ateşlerini görebiliyorum.

Hissettiğim şey onun olmanın özgürlüğü ve bir daha asla ihtiyaç duymayacağım tek bağımsızlık bu. Üst taraftaki davranışım muhtemelen zina olarak görülecektir ama burada kocamla yatmayı arzulamaktan, onun tarafından doldurulmanın özgürlüğünü hissetmekten, onun içimdeki şeklinin tutsak ruhuma yeni bir hayat üflemesinden utanç duymuyorum.

Diğerlerinden herhangi biriyle bu tür özel görüşmeler yapıp yapmadığını bilmiyorum ve bu düşünce üzerinde durmak istemiyorum. Meşalelerin arasındaki gölgelerde birlikte geçirdiğimiz zaman sadece bize ait. Ben ona aitim ve kaderimde onun gelini olmak varmış. Diğerlerinin bulunduğu kalbe geri döndüğümüzde, onların histeri dolu eğlencelerine muhtemelen hiçbir zaman katılamayacağımı fark ettim. Hizmet ettiğim tapınakta böyle bir ritüel yoktu; maenadların coşkusuna hiç tanık olmadım, ne de onların saflarına katılmayı arzuladım. Yine de, onunla evlilik ayinlerini bu şekilde kutluyorlarsa, diğerlerine haksızlık etmiyorum.

Bu benim için değil ve hiçbir zaman da benim için olmayacak, ama dolaştığım sürece onun beni her zaman bulacağını bilmenin güvencesine sahibim. Eğer günlerimi bu labirentte sonlandıracaksam, en azından burada ben gittiğimde bunu fark edecek birinin olduğunu biliyorum.

"I Sanırım biraz ara vermemiz gerekiyor," diye nefes nefese kaldı. Adamın eli kalçasının arkasına doğru ilerlemiş, eteğinin kenarının altında kendine bir yol bulmuştu.

Öyle bir şekilde ki, odanın etrafındaki balık gözlü kamera lenslerinde hemen fark edilmeyecekti. Kalın bir parmağını kızın içine sokarak külotunun kenarının altına doğru ilerledi.

"Damlatıyorsunuz, Dr. Bowman." Normalde poker suratıyla övünen Gwen, adam onu parmakladıkça, klitorisine sonunda ihtiyacı olan sürtünmeyi verdikçe ve iç duvarlarını okşadıkça dizlerinin bükülmesini engellemekte giderek zorlanıyordu. Adamın bir sopa gibi şişmiş sikini üzerinde hissedebiliyordu ve rahatlamak için eve gitmeyi bekleyip bekleyemeyeceklerinden emin değildi.

"Ofisinizde kamera yok, değil mi? Kendi ofisiniz var, değil mi?"

"Süpürge dolabı gibi bir yer," diye kıkırdadı ve kızın içine soktuğu parmağın etrafını sıkarak, fırsatını bulsa sikini nasıl sıkacağını hatırlatan bir iniltiyle kesti. "Ama kamerasız bir süpürge

Dolap. Serginin ilginizi çekmediğini duymak beni biraz hayal kırıklığına uğrattı."

"Sergiyi seviyorum bebeğim, *gerçekten...* ama beni becermene *gerçekten* ihtiyacım var. Seninkini çıkarmadan bir minotor siki resmine daha bakabileceğimi sanmıyorum."

Alçak kahkahası ona karşı bir gök gürültüsü gibiydi, klitorisine karşı baskı artıyor, etrafındaki diğer kol onu ayakta tutma işinin çoğunu yapıyordu.

"Biraz gergin görünüyorsun," diye mırıldandı. "Serginin tam ortasında parmaklarıma boşalacak mısın? Yoksa sizi bu kaidelerden birinin üzerine yatırıp amınızı doğru şekilde doldurmamı mı tercih edersiniz? Bunun akademik olarak uygun olduğundan emin değilim, Dr. Bowman."

Gwen inledi, tam olarak tarif ettiği şeyi istiyordu. Kendini o eski gelinlerden biri gibi hissetmek istiyordu, kıcı havadayken büyük boğa tarafından yetiştirilmek, onun kendisini pompalamasını istiyordu ... ama güvenliğin böyle bir senaryoyu imkansız kıldığını biliyordu.

"Beni hemen sikmek için bir yere götürmezsen sikini çekip çıkaracağım Madoc. Böyle mi olmasını istiyorsun? Seni tam burada, serginin ortasında okşayacağım. Dizlerimin üzerine çöküp o koca taşaklarını fresklerden birine boşaltana kadar emeceğim. Paha biçilmez bir eserin üzerine boşaldığını bilerek yaşayabilecek misin? Temizlik görevlisi döl gölünü temizlemeye çalışırken vantilatörlerini tıkayacak ve sen de tüm şehirde müzenin her yerine sıçrayan minotor olarak tanınacaksın."

"Oh, yeter!"

Adamın omuzları kahkahalarla sarsılırken zaferle gülümsedi, az önce içine giren parmağı emerek temizlediğinde nefesi kesildi.

"Tamam! Sikiş molası vereceğiz. Azgınlığını kontrol edemediğin için okul çocuklarının bütün hafta baktığı sergiyi bile gezemiyorsun. Umarım kendinle gurur duyuyorsundur. Sergiyi çarpık bacakla bitirdiğinde beni suçlama."

Adam geldikleri yoldan çıkarken ciyakladı, demir kelepçelerin bulunduğu çantanın yanından geçerken kalbi bir kez daha kısa bir süre için yerinden fırladı. Ofisi bir süpürge dolabıydı, muhtemelen işe alınır alınmaz aceleyle temizlenmiş ve el konulmuştu, ama ferah olmaması kışını darmadağın masanın kenarına bırakmasına engel olmadı, pantolonunu açarken toynaklarını fayanslara genişçe .

"Birinin emmek için dizlerinin üzerine çökeceğine söz vermiştim," diye hatırlattı ona, sikini serbest bırakarak.

Direktifleri uygulamak için hiç vakit kaybetmedi. Taşakları şişman ve dolgundu, yumuşak pembe bir kese içinde ağır bir şekilde sarkıyordu ve dikkatini önce onlara odakladı. Gwen onları kaplayan neredeyse şeffaf tüylere bayılıyor, adam inerken dolgun, sulu şeftalileri ağzına alıyormuş gibi hissediyor, yumuşak deriyi yalıyor ve ısıyor, dilini onları ayıran dikişe bastırarak kalkıp sallanmalarını sağlıyordu. Aleti çoktan fildişi kılıfından çıkmış, koyu pembe ve damarlarla delik deşik olmuştu ve eli uzunluğunu yukarı çekerken, onun iniltisinden memnun olduğunu bildiği başının üzerinde sürtünme sağlayarak bükte.

"Görünüşe göre azgınlığının etkilerinden hoşlanıyorsun," diye işaret etti bileğini tekrar bükerek. "Ya da en azından sakin kesinlikle öyle. Sence orijinal gelinler minotorlarını bu şekilde mi okşuyorlardı? Sence onun sikinde sıralarını almak için sıraya girmişler midir? Yoksa her şey serbest miydi? Dışarı çıkıp daha fazla vazoya mı bakmak istersin, yoksa bana minotorun gelinlerini nasıl becerdiğini mi göstermek istersin?"

Adam çoktan kızın amcığını hazır hale getirmişti ve kubbe şeklindeki sikinin başı ortaya çıktıkça kız kasıldı, birbiri ardına pompaladı, sünnet derisinin kenarından n sperm sızana kadar onu şişliğinin üzerinde sıktı. Adamın iri elleri kollarından çekiştirerek onu kaldırıp döndürdüğünde ve pozisyonlarını değiştirdiğinde şaşkınlıkla inledi. Gwen nefesini tutarak masanın kenarını kavradı ve adam ona doğru yaklaştı. Uzun boyluydu, çoğu insan kadından daha uzundu, kendi minotor kanı bunu gösteriyordu. Annesi bir boğanın kızıydı ve yıllar boyunca Gwen'in istediği kişiye aşık olabileceğini vurgulamasına rağmen, Madoc'la tanıştığında kemiklerinde yankılanan bir şey vardı, şimdi düşündüğü gibi, o itaatkr ilk gelinlere borçlu olduğu inkar edilemez bir ekim. "Beni yiyip bitirecek misin?"

Madoc gülümsedi, kız masaya doğru geri çekilirken elleri bileklerine kapandı. Madoc'un kolları kaslarla doluydu ve kadın kapana kısılana, eski haraçlar kadar çaresiz kalana kadar etrafını sardı. Onun vücudunun her köşesini zaten biliyordu ve dudaklarıyla teninin her santimini haritalandırmıştı. Yumurtalarını nasıl yediğini, tercih ettiği deterjan markasını ve telefonda konuşmaktan nefret ettiğini biliyordu... ama bu rol yapma oyununda nabzını hızlandıran ilkel bir şey vardı.

"yleyim," diye onayladı, boynuzları havayı yararak kızın üzerine eğildi, kağıt yığınını geriye itti ve onu masanın ortasına kaydırdı. "Sen bana aitsin. Bir kurbansın. Bir yalvaran. Benim yiyip bitireceğim."

Adamın başı aşağıya doğru inerken, geniş ve kaba dili, ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olacak şekilde klitorisine sürtünerek cinsel organında geniş bir şerit yaladığında, klotunun hangi yöne doğru fırlatıldığını zihinsel olarak katalogladı. Haraların yenmesi efsanesinin nasıl başladığını anlıyordu, diye düşündü, çünkü labirentin minotoru gelinlerinin yarısını yiyorsa, muhtemelen vnyorlardı

Dinleyen herkese. Dilinin klitorisine değen dokusu onu kıvrandırdı; onu emme şekli görüşünü bulanıklaştırdı. Gwen onu yutarken boynuzlarını kavradı, ağzını sıkıp bıraktığında aksayan nefesleri bir iniltiye dönüştü, dilinde fişkırان zevk mırıltısı onu titretti.

Kaldırılmadan önce kendine gelmek için ancak zamanı vardı, bacakları adamın kollarının üzerindeydi ve adamın sikinin parlayan başına doğru indiriliyordu. Onu almak için yaratılmıştı, anatomisi büyük, iyi asılmış bir boğa tarafından yetiştirilmek üzere tasarlanmıştı .

. . ama her seferinde ilk seferki gibi onu mızraklıyor, gererek açıyor, shaftının ortasındaki kabarıklık boğazından boğuk bir inilti çıkarıyordu.

Gwen gözlerini kapadı, giyeceğı mor elbiseyi, düğün gecelerinde onu nasıl kaldıracacağını, onu şekliyle şişene kadar dolduracağını, tohumuyla damlayana kadar tekrar tekrar içine gireceğini hayal etti. Klitorisi bu pozisyonda adamın ön tarafına sürtünüyor, siki iç duvarlarına sürtünüyor ve içindeki kıvrılan baskının yerini omurgasını sarsan bir orgazma bırakmaya başladığını hissediyordu, o kadar yakındı ki... adam içinden çekildiğinde neredeyse hıçkırıyordu.

"Geleceğim," diye homurdandı, onu masanın kenarına geri koydu, kollarını öfkeyle pençelemesini görmezden geldi, "ve eğer farkında değilsen, evde değiliz. Gece kapıcısı sıçrayan bir paspasçı değil ve müzenin de berbat bir makinesi yok. Kapının altından akmasını istemiyorum."

"İşyerinde neden prezervatif bulunduruyorsun?!" diye hayretle haykırdı, adam masasının çekmecesinden büyük, altın folyolu bir kare çıkardığında.

"Göz damlalarını alırken onları da aldım. Düğünden önce ne kadar dikkatli olmak istediğini bilmiyorum ve ben sadece ..." Kızın omuzları kahkahalarla sarsılırken sesi kesildi, adamın paketi açmasını izliyordu.

profilaktik. Prezervatif kalın şaftının üzerinde yuvarlanarak şişti, ucundaki hazne boş bir sandviç poşetini andırıyordu. Adam haklıydı, düğünden önce biraz dikkatli olmalıydılar ... ama kadın devasa haznelerin içinde hissettirdiklerinden nefret ediyordu ve şansını denemeyi tercih ederdi. Ne de olsa çocuk sahibi olmayı dört gözle bekliyorlardı ... ama adam haklıydı, diye kabul etti, içinden boşalan nehirlerin kapının altından akmasını önlemek için kağıt havlu almak üzere tuvalete koşmak zorunda kalmak istemiyordu.

Masanın üzerine eğilmek için onu çevirdiğinde, vücudunu onunkinin üzerine dayadığında, Gwen labirentteki kadınların nasıl hissetmiş olabileceğini tam olarak bildiğinden emindi. *Buraya* geldiklerinde dehşete kapılmış olsalar bile -ki öyle olduklarından emindi- ve geleceklerinden emin olamasalar bile -ki *bunu* bilmeleri kesinlikle mümkün değildi- burada güvendeydiler. Onun üzerindeki tanıdık, rahat ağırlık, kesik kesik nefesler, göz göze gelmenin verdiği haz... Gwen, Minoslu prensleriyle birlikteyken kendilerini güvende hissettiklerinden emindi, çünkü dünyada Madoc'un kollarından daha güvenli hissettiği başka bir yer yoktu ve başka hiçbir yerde olmayı tercih etmezdi.

Boşaldığında, prezervatifin doldurduğu basınç onu uçurumun kenarına getirmeye yetti, bir balon gibi şişti ve prezervatifin içinde patlamaması bir mucize olacak kadar sert bir şekilde onun şeklinin etrafında sıkıştı, sıkıştı. Derin iniltisi altındaki masayı sarsıyor gibiydi, sergi zeminindeki mermer bir kaide kadar heyecan verici değildi ama bir akşam randevusu için fazlasıyla tatmin ediciydi. Adam içine boşalırken kadın onun etrafında kenetlenmeye devam etti, adamın büyük taşaklarının içine her pompalanışında prezervatifin şişmesiyle kendi orgazmı da uzadı. Bitirdiği anı hissetti - omuzlarında hafif bir çökme ve ağırlığında bir azalma, derin iç çekişi onu rahat, tanıdık bir battaniye gibi ısıttı. Adamın çekilmesi sırtında bir dalgalanma yarattı, şıpırdayan prezervatif özellikle tehdit edici bir su balonu gibi bağlandı.

"Şimdi ne olacak?" diye fısıldadı göğsüne doğru, külotunu tekrar giyip yumuşamış sikini pantolonunun içine soktuğunda, kıyafetlerini düzelttiğinde ve saçlarını açtığında, bir nebze olsun saygınlıklarını geri kazanmışlardı.

"Şimdi sergiyi bitiriyoruz," diye mırıldandı, onun parmaklarını kendi parmaklarıyla birleştirerek. "Geri kalanını beğenmeyeceğini hissediyorum ama ... şey, bakış açısı gerekli. Göreceksin. önce, lütfen bunu kadınlar tuvaletine sokabilir misin? Kanıt izi bırakmak istemiyorum."

Sözleri hoşuna gitmemişti, hissettiği rahatsız edici sancıdan hoşlanmamıştı, tıpkı kelepçeleri görünce midesinin bulanmasına çok benziyordu, ama kolunu onun koluna dolayarak başını salladı. Ne de olsa, diye hatırlattı Gwen kendine, onu her yerde takip ederdi.

"Hadi bitirelim şu işi o zaman. Eğer beni ağlatırsa, eve giderken bana dondurma almak zorundasın."

"Seni bekleyen üç katlı bir dondurma var zaten," diye kıkırdadı. "Gözyaşları kaçınılmaz ve ben hazırlıklı geldim."

***I** bir erkek çocuk doğurdu.*

Doğumunun beni öldüreceğini düşünmüştüm. Onu dünyaya getirmek asla hayal edemeyeceğim bir acıydı, ama yardım eden, beni tutan ve ben ıkınıp kıvranırken alnımı silen diğerlerine minnettarım ve onu kollarımda tutmak, ilk nefesinden önceki tüm çığlık acılarına bir merhem oldu. Babasının özelliklerini taşıyor; bu gerçek, onun küçük, ciyaklayan yüzüne ilk kez baktığımda bana ölçülemez bir sevinç verdi. Burnu pembe ve onu örten postu göğsümde içtiği sütle aynı renkte.

Gelişinden sonraki ilk hafta boyunca onu öpmeden duramadım - küçük burnunu ve boynuzlarının çıkacağı kadife düğmelerin arasındaki kıvrıcık siyah saçlarını, çoğu zaman uykuda kapalı olan göz kapaklarının her birini. Ona Korinthos'un şarkılarını söylüyorum, oradaki hayatımı ve geldiği insanları anlatıyorum, onu mangalın yanında, her zaman kollarımda sıcak tutuyorum.

Onu ne zaman götürdüklerini hatırlamıyorum, sadece bir gün oradaydı, göğsümü emiyordu ve ertesi gün gitmişti. Ne kadar süre benimle olduğunu bilmiyorum. Bir zamanlar zaman dediğimiz şey burada, labirentin kalbinde yok oldu. Tek ışık meşalelerden ve günde birkaç kez yiyecek ve erzakla inen, dış dünyanın hala var olduğunu hatırlatan tuzak kapısından geliyor. Güneş yok ve bu yüzden gökyüzündeki geçişinin işareti burada anlamsız. Gün doğumu ya da gün batımı yok, dolayısıyla zaman da yok.

Bu sonsuz karanlık dünyada zaman sadece ikiye bölünmüş durumda: kocam tarafından doldurulmakla geçen zaman - doldurulmuş ve tatmin edilmiş - ve boşluğun ıstırabı. Bütün olduğum tek zaman onun horozuyla dolu olduğum zamandır; anlamlı olan tek zaman onunla birleştiğim zamandır ve boş, yalnız ve bekleyerek geçirilen her dakika ağır bir kalple taşınır. Böyle bir yerde güneşin bana ne faydası var? Bir çocuğun bana ne faydası var?

Büyük bir savaşçı oldu, bana söylenen bu. Benden önce çocuk doğuran gelinler güvence veriyor ve onlara inanmaktan başka çarem yok. Sonunda, en iyisinin bu olduğunu kabul ediyorum. Tek amacım kocama hizmet etmek ve karşılığında hizmet görmek. Onun tapınağına bağlılığımın bedeli oğlum oldu, ama hürmetimin karşılığı olarak aldığım zevk bu fedakârlığa değer. Tuzak kapısının platformu geldiğimiz gün hepimizi labirente indirecek kadar büyüktü ve eminim ki hepimizi yüzeye, ışığa geri çıkaracak kadar da büyük olacaktır ama tapınağımdan ayrılmak istemiyorum. Üst tarafta benim için hiçbir şey kalmadı ve yaşamış olabileceğim hayat, bir zamanlar olduğum kız artık yok.

Buranın dışında, ıııklı bir dünyada, oğlum bir savaşçı olacak ve belki bir gün kral olacak. Ona yaşam armağan ettim ve onu kendi göğsümden besledim. Eğer ona verdiğim son hediye gün ışığında bir yaşam olursa, o zaman ona takdire şayan bir şekilde hizmet etmiş olurum.

Bağırışları duyduğumda dolaşıyordum. İlk başta bunun kapakla bir sorun olduğunu düşünüyorum. Platform her gün alçalıyor ve üstündeki muhafızlar taşıdıkları yiyecek sepetlerini çoğu gün ses çıkarmadan boşaltıyor. Her zaman dört kişi oluyorlar - ikisi yiyecekleri boşaltmak için, ikisi de mızraklarla nöbet tutmak için, gereksiz bir önlem, çünkü hiçbirimiz platforma hiç saldırmadık ve kalpten oldukça uzakta.

Bağırışların tuzak kapısının olduğu yönden gelmediğini fark ediyorum, duyduğum sesler de gelin arkadaşlarımdan herhangi birine ait değil. Sesler alçak ve kaba, yüksek ve labirentin yüksek duvarlarında yankılanıyor. Erkekler.

Bunun farkına varmak içimi sıkan bir korkuyla dolduruyor, çünkü erkeklerden iyi bir şey gelmez, hele burada hiç gelmez. Bireme'deki böbürlenen çocuğu düşünüyorum, hani şu prens olduğunu söyledikleri çocuğu. Bizi labirentten kurtarma niyetini yüksek sesle ilan etmiş, ya akılla ya da zorla bir yol bulabileceğinde ısrar etmişti. Seslerden kaçmaya başlıyorum, kendimi meşaleler arasındaki uzun karanlığa sıkıştırıyorum. Ne kadar uzağa gittiğimin ya da ayaklarımın ne kadar kaybolduğunun bir önemi olmadığını biliyorum. Bu adamlardan saklanacağım, çünkü labirent herkesi yuttuğu gibi onları da yutacak ve ne kadar uzağa gidersem gideyim, kocam beni her zaman bulacak.

"O Tamam, yani gerçekten yenmemişler. Ama neden bu kadar çok? Bir seferde bir haraçla mutlu olamaz mıydı? Ve neden birkaç yılda bir değiştirir misin? Yenmediklerinden *emin* misin?"

Kahkahası zengin, derin bir gümbürtüydü ve kadın onu duymak için sırtını dikleştirdi. Onun her zaman yanında olmasının verdiği yeniliğin etkisinin geçmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu; yatakta onun yanı başındaki katı sıcaklığının uyandığında artık onu sersemletmeyeceğini merak ediyordu. *Umarım hiçbir zaman.*

"Sergiyi mahvetmeme neden oluyorsun ama biliyorum ki bunun peşini bırakmayacaksın ve sabırlı olacaksın."

"Hayır," diye kabul etti ve ona en arsız göz kırpışını yaptı. "Beni zaten bir sentorun sırtında bir hafta geçirmişim gibi yürütüyorsun. Şimdi bütün spoilerları istiyorum. Bilirsin, kitapların sonunu her zaman önce ben okurum."

Madoc gözlerini devirdi ve ona kederli bir iç çekiş verdi. "İlla ki bilmeniz gerekiyorsa... onlar çiftleştirilmek için oradaydılar. Sürekli çiftleşebiliyordu ve hayır, nasıl olduğunu bilmiyoruz. Belki de bir tür priapizmden muzdaripti. Belki de bu gerçekten bir lanetiydi tanrılardan ; kim bilir.

"Pasiphaë'nin şehvetini miras alan oğul, annenin lanetini taşıdı," diye okudu, kaidelerden birinin üzerindeki yazıtı başıyla işaret ederek. "Bildiğimiz şey, sarayın amacı elbette gebe kalmak olduğu için onları sürekli çiftleştirdiğidir. Ortaya çıkan yavrular daha sonra annelerinin memleketlerine geri gönderiliyordu; yürürlükteki anlaşma buydu. Her kral Girit'e yiyecek, erzak ve haraçla saygı gösteriyordu. Oğullar savaşçı olarak eğitilirdi ve bölgedeki her kral ordularında minoturlara sahip olmak isterdi. Bu yüzden haraçlar gönderilirdi."

Gwen ağzı açık kaldı. Sözlerindeki imayı tam olarak kavraması birkaç vuruş sürdü. Kendi kendine, bunun tarih boyunca her türden kadının görücü usulüyle evlendirilmesinden pek de farklı olmadığını hatırlattı. Babaları için ittifaklar kurmak, imparatorlukları miras alacak oğullara sahip olmak için satılan kız çocukları . . .

"Peki ya kızları?" diye sordu, kollarında dönüyordu, midesi tıpkı kelepçeleri gördüğünde olduğu gibi onun cevabını düşününce de altüst oluyordu. "Onlara ne oldu?"

Madoc geniş omzunu yalvaran bir omuz silkmeyle kaldırdı, ağzının köşeleri hüznü bir gülümsemeyle hafifçe kalktı, gözlerini yılgınlık kapladı. Onu bir kez daha kendine doğru çekerek kollarıyla sarmasına izin verdi.

"Köleler," diye cevapladı kendi sorusunu, bunun doğru olduğunu zaten biliyordu.

"Büyük resme bakmak gerek," diye mırıldandı uzun bir süre sonra. "Bu haraçların başına gelenler korkunçtu, evet. Evlerinden gönderildiler ve haklısın; muhtemelen çok korkmuşlardı. Tekrar tekrar çocuk sahibi olmak zorunda bırakıldılar ve her birkaç yılda bir yerlerine daha taze adaylar getirildi. Ama," diyerek ona döndü ve çenesini kaldırarak kendisine bakmasını sağladı, "o oğulların ve kızların çoğunun her ne olursa olsun hayatta kaldığını biliyoruz."

kaderlerine devam ettiler. Ve daha da önemlisi, birbirlerini *buldular!* Birbirlerini buldular ve oğulları ve kızları olmaya devam ettiler, soylarını sürdürdüler. *Bu soyu* devam ettirdiler," diyerek kaidesinin üzerindeki oyma Minos prensini işaret etti. "Onlar olmasaydı sen ve ben burada duruyor olmazdık. Onlar hayatta kalmasaydı, düğünümüzü planlıyor ve kendi çocuklarımız hakkında konuşuyor olmazdık. Eğer gelişmemiş olsalardı. İşte bu yüzden bu gibi sergiler çok önemli. İnsanların bize taktığı yüzükleri geri aldık ve onları kendi bağlılık sembolümüz haline getirdik."

Onu bu kadar sıkı tutması rahatlatıcıydı, çünkü o zaman bacakları kesinlikle onu yarı yolda bırakacaktı. Elbette haklıydı. Ne de olsa geçmişten şimdiki zamana uzanan ipliği bulmak onun işiydi. Sevmek, yaşamak ve ölmek. Ne de olsa Madoc o Minos prensinin soyundan geliyor olabilirdi ve çocukları bu genleri geleceğe taşıyacaktı. *Sonsuzluğun bir dokunuşu.*

"Eğer bir kızımız olursa, **çok** şımarık olacak, anlıyor musun?"

"Tüm Cambric Creek'en şımarık prenses," diye kabul etti, yanağından süzülen gözyaşlarını silmek için kolunu kullandı. Serginin ağırlığı üzerine çökmüştü ama adam onu tutmak için oradaydı. *Sahip olmak ve tutmak için.*

"Bana iyi olacağımızı söyle," diye mırıldandı göğsüne karşı. "Artık her şey değişecek. Çiğneme şeklimden, sabah nefesimden ya da hamilelikte gerçekten kötü olmamdan sıkılmayacağına söz ver. Ya dünyanın öbür ucundaki bir kazıya davet edilirsem? Ya da bir üniversite sizi misafir öğretim görevlisi olarak isterse? Bunu çocuklarla nasıl idare edeceğiz?"

"Saçma bir şekilde kendini aşyorsun," diye sözünü kesti. "Biz iyi olacağız, Gwen. Beni senden uzaklaştıracak hiçbir işle ilgilenmiyorum ve çiğneme şekline bayılıyorum. Büyükanнем seni çok sevecek ve Simone Teyzen müzenin her yerine sıçtığıma dair bir dedikodu başlatmak isterse, ona haklılığını kanıtlamamız gerekecek. Toplanıp dünyanın öbür ucuna gitmek istersen, biz de seninle geliriz. Ne kadar uzağa gittiğin önemli değil, çünkü ben seni her zaman bulurum. Her zaman yaptığımız şey bu değil mi? Hiçbir şey değişmeyecek."

Yanıliyordu, biliyordu, çünkü *her şey* değişmek üzereydi, ama geri kalanı konusunda haklıydı. Her zaman yaptıkları şey buydu ve iyi olacaktı. Yaşamak, sevmek ve tüm dünya mümkündü. Adam çenesini dürttüğünde başını kaldırdı ve adamın ağzına yumuşak bir öpücük izin verdi. *İyi olacağız.*

"Hadi eve gidelim. Düğüne dört ayımız var ve bileğine takmadan önce bileziğini penis yüzüğü olarak kullanıp kullanamayacağımızı görmek istiyorum. O şey bir şekilde kendini amorti etmeli."

Kahkahalar atarak ciyakladı ve kendilerini takip eden kameralara aldırmadan adamın kalın bedenini buruşuk pantolonunun önünden sıktı.

"O berbat elektrik gideceksin; parasını bu şekilde . Sana hemen bir randevu alacağım!"

Adam kadife kordonları serginin çıkışındaki kendi labirentlerine yerleştirirken telefonunu çıkardı. Onu iş başında tekrar tekrar ziyaret etmeyi, her bir vazoyu ve freski her açıdan incelemeyi, tasvir edilen farklı kadınların ayrıntılarını öğrenmeyi dört gözle bekliyordu. Ömrünü diğer türlerin kültürlerini ve tarihlerini öğrenerek geçirmişti. Artık kendi kültürünü öğrenmenin zamanı çoktan gelmişti. *Ve sonra çocuklarınıza öğretebilirsiniz ve onlar da bunu ileriye taşımaya devam ederler.*

"Buna inanamayacaksınız," diye duyurdu, omzunda iş çantası, boynuzlarının silueti zemini keserek ofisinden çıkarken, "berbat vakum yerlerinden biri tam burada, şehirde! Ya da en azından yakında olacak gibi görünüyor. Hemen internetten bir oryantasyon randevusu alabiliriz."

"Önce ev," diye ısrar etti, kadın çift camlı kapının diğer tarafına geçtiğinde çıkıştaki alarmı kurdu. "Sonra penis halkası. Daha sonra randevu alabilirsin."

"Önce dondurma," diye düzeltti Gwen, müzeden ve kendilerinden önce gelenlerin kanıtı olan sergiden uzaklaşırlarken boynunda geçmişten bir öpücük hissetti. "Sonra randevu. *Sonra* penis halkası, o da belki. Bileziğime sıçratmanı istemiyorum. O şeyi sonsuza dek takmak zorundayım."

"Sonsuza dek," diye kabul etti ve eğilip başının üstünü öperek arabanın kapısını açtı.

Madoc büyüyen alacakaranlıkta arabanın etrafında yürürken, burayı seveceğine karar verdi. Burada bir aile kuracaklar, yaşayacaklar, sevecekler ve iyi olacaklardı.

"Sonsuza dek," diye onayladı, parmaklarını onunkilerle birleştirerek.

Ayrıca Tarafından

Cambric Creek - Komşuların biraz alışılmadık olduğu ve dolunayın gece gökyüzünden daha fazlasını etkilediği yer. Seksi kurtadamlar, sevimli pervaneler ve azgın minotorlar sizi karşılıyor ve kendinizi evinizde hissediyorsunuz! (Yazarın notu: Seriden bağımsız olarak, Cambric Creek'te geçen tüm kitaplar birbiriyle örtüşen karakterlerle bağlantılıdır. Tek başlarına da , ancak her kitapta topluluğun tüm kapsamını göreceksiniz!)

Cambric Creek'e hoş geldiniz!

Başlıkların tam listesi için lütfen https://linktr.ee/Monster_Baitfor adresini ziyaret edin.

tek tıkla alışveriş!

Morning Glory Süt Sağım Çiftliği sadece bir başka hızlı çekiş makinesiyle işletilen tesisti, zaten bedavaya yapacağı işi yapmak için bankada paraya ihtiyacı yoktu. En azından o böyle düşünüyordu. Aşkı aramıyordu, ama aşk onu yine de bulmayı başardı ve şimdi eski bir boğaya yeni numaralar öğretebileceğinizi kanıtlamaya kararlı. Violet ve Rourke'un romantizmiyle yeniden aşık olun... süt sağma masasının diğer tarafından.

ŞİMDİ ÖN SIPARIŞ VERİN: <https://amzn.to/3KHKpDb>

Yazar Hakkında

C.M. Nascosta, USA TODAY çoksatın Canavar Romantizmi yazarı ve Cleveland, Ohio'da yaşıyan profesyonel bir erteleyicidir. Canavarları her zaman erkeklere, ürkütücü olanı sıradan olana, gölgelerdeki bilinmeyen karanlığı yandaki Çad'a tercih etmiştir. Korkak bir dachshund cinsi kedisiyle birlikte eski bir Viktorya döneminde yaşıyor ve burada canavar erkeklerin yer aldığı geleneksel olmayan romanslar yazıyor.

Özel hikayeler, imzalı kitaplar, kitapseverlere yönelik ürünler ve daha fazlası için şu adresi ziyaret edin (Haftalık olarak güncellenir!):

https://linktr.ee/Monster_Bait

Monster Bait ile ilgili her şeyden herkesten önce haberdar olmanın en iyi yolu patron olmaktır: **http://patreon.com/monster_bait**

Yayın haberleri ve ekstralar hakkında güncel kalmanın ikinci en iyi yolu beni Instagram'da takip etmektir:

<https://www.instagram.com/cmascosta/>

Birkaç gün sonra bir e-posta oluşturduğumda bir şeyler en iyi yolu haber bültenime katılmaktır: **<http://cmnascosta.com/>**

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.